

N

naš čas

SOSTANJSKI USNJARJI PRAZNUJEJO — Tovarna usnja Soštanj slavi letos 185-obljetnico obstoja. Osrednja slovesnost bo jutri, 21. julija dopoldan na športnem igrišču Siroko. Tu bo najprej proslava, zatem pa usnjarski piknik. Usnjarna se je v jubilejnim letu znova učvrstila in utrdila. Tako so povedali na tiskovni konferenci zbranim častnikarjem vodilni in predstavniki samoupravljanja (na fotografiji). — Več o jubileju preberite na 3. strani.

20. julij 1973 • Leto IX., št. 21 (191) • Cena 1 dinar • Poština plačana v gotovini

GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK Ljuban Naraks

V ŠALEKU PROSLAVILI 40-LETNICO

Številnim gasilskim praznovanjem so se v nedeljo pridružili tudi Salečani. Podelili so priznanja zaslužnim članom, pripravili pa so tudi zanimivo tekmovanje gasilskih veteranov.

Gasilsko društvo Šalek slavi letos 40-letnico obstoja. Ob tej priložnosti so se v nedeljo dopoldne zbrali pred gasilskim domom v Šaleku gasilski veterani iz dvanajstih slovenskih gasilskih društev. Proslavo so začeli s parado gasilskih enot, v kateri so največ pozornosti pritegnili družmirski veterani s starim gasilskim vozom iz leta 1930. Po

paradi so se gasilci postrojili pred slavnostno okrašenim tribuno. Predsednik občinske gasilske zveze Egidij Petretič je najprej predal GD Šalek diplomu za uspešno 40-letno delo, zatem pa je predsednik društva Slavke Špital izročil priznanja 19 članom za uspešno delo v društvu. Gasilce je pozdravil tudi predsednik občinske gasilske zveze Ljuto-

mer Karel Centrih, ki je dolga leta živel v Velenju ter poklonil Salečanom spominsko sliko starega Ljutomera. Ob zvokih koračne godbenikov tovarne usnja Soštanj so gasilski veterani strumno odkorakali na tekmovalni prostor. Tu so se pomerili v hitrem oblačenju, spretnosti v metanju cevi in vezanju vozlov, strojnik in desetar sta morala še odgovorjati na vprašanja iz strojništva in gasilske taktike, eden izmed tekmovalcev pa je moral pokazati čimboljše natančnost pri brizganju vode na cilj z brentačo. Veterani so pri tekmovanju prikazali precejšnjo spretnost, natančnost pa tudi počasni niso bili. Morda je veteranom, ki so po letih malce odstopali od drugih, največ preglavic povzročalo hitro oblačenje, še zlasti zapenjanje gumbov. Vendar so zamujeno nadoknadili prav s svojo starostjo. Pravila so namreč določala, da čim bolj je stara deseterina, tem več pozitivnih točk dobi na leta.

Po približno dveurnem tekmovanju in preštevanju rezultatov je predsednik občinske gasilske zveze razglasil rezultate. Pokal so osvojili gasilci mesta Velenja. Zbrali so 438 točk. Vsi

skupaj so bili stari 590 let. Velenčani so kot zmagovalci dobili še prehodni pokal, saj bodo prihodnje leto za »kazen«, ker so zmagali, morali organizirati podobno tekmovanje. Drugi so bili organizatorji tekmovanja in lanski zmagovalci Salečani, tretji pa gasilci tovarne usnja soštanj.

Najstarejši med vsemi desetimi so bili s 607 leti veterani iz Gaberke, ki so si za visoko starost prislužili zaboj piva. Gaberčani pa so odnesli še eno lovriko. V svojih vrstah so imeli tudi najstarejšega veterana Vinka Melanška. Vinko se je rodil leta 1894, med gasilce pa je stopil leta 1930. Kot najstarejšemu veteranu je predstavnik občinske gasilske zveze Egidij Petretič izročil posebno priznanje.

S tem je bilo tekmovanje gasilskih veteranov iz Trbovelj, Soštanj, Družmirja, Velenja, Slivnice, Skofje vasi, Štor, Hrastnika, EMA Celje, Gaberke pri Celju in Gaberke končano. Tiste, ki letos niso uspeli, je Egidij Petretič spodbudil, naj se do prihodnjega leta še postarajo. S tem si bodo pridobili več pozitivnih točk in seveda obenem več možnosti za zmago.

MLADINEC SKAZA PO POTEH REVOLUCIJE

Republiška konferenca zveze mladine Slovenije letos že tretjič zapored organizira pohod po poteh slovenske delegacije na II. zasedanje AVNOJ. Namen teh akcij je pripraviti kadre za tovrstno dejavnost v občinah, negovati in razvijati revolucionarne tradicije in ohranjovati bratstvo in enotnost naših narodov in narodnosti.

Letos, 22. julija, bo iz Slovenije krenilo na štirnajstidnevno pot približno 150 mladih iz vse republike. Med njimi bo tudi Marjan Skaza, predsednik komisije za SLO in tradicijo NOV pri občinski konferenci ZMS Velenje ter član republiške komisije za SLO. To mu je vsekakor lepa nagrada za dolgoletno delo v mladinskem aktivu Gaberke kot tudi v družbenopolitičnih organizacijah tega kraja.

KONČNO V VELENJU TRŽNICA

Splošno gradbeno podjetje Vegrad je pred kratkim začelo graditi na prostoru med stanovanjskima blokoma na Cankarjevi cesti pokrito tržnico, ki je bila našemu mestu prepotrebna.

Tržnica je zasnovana v obliki atrija, okrog katerega bodo razvščeni prodajni prostori, delno kot trgovsko živilski lokali, delno kot pokrite površine za prodajo na prostem. Nova pokrita tržnica bo imela poleg prodajnih prostorov tudi podkleteni del. Tu bodo javne sanitarije preostali prostor pa bo namenjen za skladišče. Tudi sam atrij bo služil za prodajo na prostem, seveda v primeru lepega vremena. Ta del prostora bodo olepšali s tem, da bodo na njem posadili drevesa, opremili pa ga bodo še z vodnjakom.

Kot so nam povedali v Vegradu bo objekt, ki sodi k vsakemu mestu, zgrajen do 5. oktobra, tako da bi ga za občinski praznik (8. oktober) že lahko izročili namenu.

VINKO MELANŠEK je bil najstarejši tekmovalcec. Dobil je posebno priznanje.

Na desni strani fotografije je del tekmovalcev — gasilskih veteranov iz Velenja, ki so zasedli prvo mesto

Danes v **N**
naš čas

- Šoštanjski usnjari še naprej »gerbarji« (str. 3)
— zapis ob 185. obljetnici
- Birt »Na Brionih« je današnji »naš znanec« (str. 5)
- Sprehodili smo se po Velenju in posneli VELENJSKE RAZGLEDNICE (str. 8)
- Kriminalna zgodba v nadaljevanjih — OBRAČUN (str. 4)

Zadnje dni po svetu...

• **WALDHEIM NA BLIŽNJI VZHOD** — Generalni sekretar OZN Kurt Waldheim je potrdil svojo namero, da obišče Bližnji vzhod. V pogovorih z voditelji bližnjevzhodnih držav se bo seznanil s položajem v tem delu sveta. V zvezi z obiskom Waldheima je voditelj izraelske diplomacije Aba Eban izjavil, da namerava Izrael obdržati nekatera arabska ozemlja, ki jih je bil zasedel v vojni leta 1967; kljub temu da ga Waldheim sili k umiku.

• **ODSTOPILA VLADA** — Argentinski predsednik Hector Campora je odstopil, da bi lahko prepustil predsedniško mesto Juanu Peronu, ki naj bi po volitvah postal 40. predsednik argentinske republike. Peron je bil na oblasti v Argentini od leta 1946 do 1955, ko so ga v krvavih nemirih septembra 1955 pregnali iz dežele. Po 18 letih izgnanstva v Spaniji pa se je spet vrnil v domovino.

• **BREŽNJEV NA KUBO** — Sovjetski partijski voditelj Leonid Brežnjev bo konec letošnjega leta odpotoval na obisk na Kubo. Povabil ga je premier Fidel Castro.

• **BIVŠI GRŠKI PREMIER OBTOŽIL SEDANJI REŽIM** — Parlamentarni odbor za obnovitev demokratične ureditve, ki ga vodi bivši grški premier Panajotis Kanelopoulos, je obtožil grško vlado izsiljevanja brez primere, češ da z grožnjami drži v šahu narod in oborožene sile. V izjavi je napisal, da vlada in provladni časopisi z zastraševanjem silijo Grke, da sprejmejo ustavne spremembe za vzpostavitev republike. O spremembah

bodo glasovali na referendumu 29. julija.

• **VELIKI NEMIRI V URUGVAJU** — Urugvaj preživlja v zadnjem času vse hujšo krizo in vedno manj je možnosti, da bo predsednik Bordaberry lahko pomiril ljudstvo. Demonstrantje, ki se v velikem številu zbirajo na ulicah Montevidea, zahtevajo, da odstavijo predsednika Juan Maria Bordaberryja in da se konča njegov režim nasilja. Glavni povod za dolgotrajno krizo je oligarhijska struktura državne oblasti, ki jo ima v rokah sto premožnih družin.

• **ZDRUŽENI NARODI MORAJO UKREPATI** — Švedska je zahtevala, da bi se vse članice svetovne organizacije morale nemudoma sestati na izredni seji ter razpravljati o pokolih, ki jih izvajajo Portugalci v afriških kolonijah Angoli in Mozambiku. Britanski časopis Observer je konec preteklega tedna objavil novico, da so portugalski vojaki zagrešili še en pokol prebivalstva v Mozambiku. List posreduje poročilo skupine misionarjev iz te kolonije, po katerem naj bi Portugalci decembra lani pobili 53 prebivalcev. Med njimi so bile tudi žene in otroci. To se je zgodilo istega dne, ko so v bližini vasi Viriamu pobili 400 ljudi.

• **NAJVEČ ZA KENNEDYJA** — Najnovejša anketa Gallupovega inštituta so pokazale, da je senator demokratske stranke Edward Kennedy med demokratskimi volivci na prvem mestu kot kandidat te stranke za predsednika na ameriških volitvah čez tri leta. Zanj se je izreklo 40 odstotkov anketirancev, za Georga Wallaca pa 16 %.

...in domovini

• **TITO IN CEAUSESCU ENAJSTIČ** — Generalni sekretar romunske komunistične partije in predsednik državnega sveta Romunije Nicolae Ceausescu je v nedeljo prispel na dvodnevni neuradni in prijateljski obisk v našo državo. S predsednikom Titom je izmenjal mnenja o sedanjem razvijanju v svetu in perečih mednarodnih problemih. Romunski voditelj je povabil tovariša Tita naj obišče Romunijo. Povabilo je bilo z zadovoljstvom sprejeto.

To je bilo že enajsto srečanje med predsednikoma Ceausescum in Titom.

• **ŠETINC V ŽUZEMBERKU** — Na velikem zborovanju ob proslavah slavni partizanski enot XIV. in XV. divizije, Tomšičeve brigade, prve motorizirane partizanske enote in ob obletnici vzpostavitve prvega partizanskega poveljstva v Žuzemberku je govoril sekretar sekretariata CK ZKS Franc Setinc. V svojem govoru je med dru-

gim opozoril na poskuse, da bi oživel klerikalizem na Slovenskem. Dejal je, da boj proti klerikalizmu ni samo zadeva Zveze komunistov, ampak je to naloga vseh, ki želijo resnično svobodno socialistično družbo, prosto vseh zlorab.

• **PREDSEDNIK TITO ODLIKOVAL VIDO TOMŠIČ** — Predsednik republike Josip Broz Tito je odlikoval Vido Tomšič ob njenem življenjskem jubileju 60-letnici in 40-letnem revolucionarnem delu z redom junaka socialističnega dela.

• **POSVET SINDIKATOV** — V Beogradu je bil dvodnevni sestanek predstavnikov nacionalnih sindikatov devetih neuvrščenih držav o pripravi posebne sindikalne deklaracije. Namen te deklaracije, ki naj bi jo predložili konferenci neuvrščenih držav v Alžiru je, spodbuditi te države, da bi v svojih razvojnih načrtih in mednarodnih gospodarskih stikih bolj pazile na vprašanja življenjskega standarda in delovnih razmer delavcev ter na probleme sindikatov kot organizacije delavskega razreda.

ZADNJE vesti

Seminar za turistične vodnike

Velenje in bližnje okolice obišče čez leto več tisoč turistov, zlasti je veliko organiziranih skupin in šolskih izletov. Turisti so si doslej Velenje ogledovali sami, brez strokovnega vodstva in niso spoznali zgodovinskih in kulturnih znamenitosti ter gospodarskih dosežkov.

Turistično društvo Velenje bo kmalu dobilo turistično pisarno. V njej pa bo tudi vodniška služba. Zanj morajo usposobiti mlade in starejše, ki bodo tu-

ristični vodniki. Za to nalogo se je turistično društvo že pripravilo. Skupaj s počitniško zvezo so imeli seminar. Ta mesec pa pripravljajo še dvodnevni seminar, na katerem bodo udeležencem posredovali osnovno znanje, ki ga mora obvladati turistični vodnik.

Turistično društvo Velenje vabi k sodelovanju vse, ki imajo veselje do turistične dejavnosti in vodniške službe. Za seminar se lahko prijavite na telefonsko številko 85158.

SKRBIJO ZA KADER

V Vegradu so letos sprejeli 33 novih učencev, starih pa imajo 126. Zanimivo je, da so letos skoraj vsi prišli iz Medjimurja. Solanje bo letos predvidoma končalo okrog 25 učencev.

Podjetje si tudi prizadeva, da bi dobilo čimveč lastnega strokovnega kadra. V ta namen so letos podelili 7 štipendij za študij na visokih in 11 za srednje šole. Štipendija za študente

znaša 650 dinarjev, za pridnost pa lahko dobijo še 100 do 300 dinarjev. Srednješolci pa bodo letos prejeli 500 dinarjev, tisti, ki bodo v šoli dosegali dobre uspehe, si bodo lahko prislužili še 100 do 200 dinarjev. Poleg teh ima Vegrad še 16 starih štipendistov. Svojim delavcem pa omogoča tudi izredno solanje in jim denarno pomaga. Zdaj obiskuje izreden študij 5 delavcev.

Gradijo športna igrišča

Ob železniški progi, nasproti tovarne Gorenje ima Vegrad svoj samski dom.

Da bi bilo življenje učencev in delavcev v domu čimbolj prijetno, so se odločili, da si bodo sami ob domu v prostem času uredili športna igrišča. Delati so začeli lani ter si doslej zgradili in asfaltirali rokometno in igrišče za odbojko. Na rokometnem igrišču lahko igrajo tudi mali nogomet in košarko. Vse potrebno opremo — gole, koše, stojala za mrežo, so prav tako napravili učenci v pro-

stem času. Podjetje pa je prispevalo potreben material.

Nedavno pa so nadaljevali izgradnjo športnih igrišč v naselju. Na pobudo strelske družine, so začeli graditi pokrito strelišče za zračno puško. Do zdaj so opravili že vsa zemeljska dela.

Če upoštevamo, da je bil glavni pobudnik za izgraditev športnih igrišč mladinska organizacija Vegrada, moramo vsekakor naglasiti, da je to ena izmed pohvalnih dejavnosti mladih.

ELEKTRARNA ŠOŠTANJ

odbor za odnose

razpisuje

prosta delovna mesta

3 stenodaktilografe

Pogoj:

Srednja ali nižja strokovna izobrazba z znanjem stenografije in strojepisja. Praksa zaželjena.

Kandidati naj pošljejo svoje ponudbe na naslov: ELEKTRARNA ŠOŠTANJ, kadrovski oddelek do 31. 7. 1973.

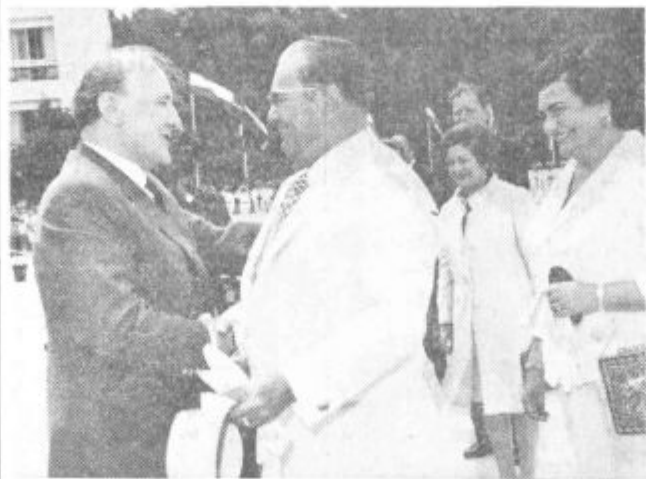
CENE V NAŠIH TRGOVINAH

Odločili smo se, da bomo vsak teden pregledali cene zelenjave in sadja v nekaterih poslovalnicah. Tako, da jih boste lahko primerjali in se odločili, kje boste kaj kupili. Sicer se cene med seboj precej ujemajo, toda vseno jih preglejmo. Ni rečeno, da bodo vsklajene tudi čez nekaj mesecev.

	Poslovalnica ERA Velenje Cankarjeva c.	Kiosk Merx Zidanska c.	Poslovalnica Merx Šoštanj
• Paradižnik	5,20	6,—	6,—
• Kumarice	4,70	5,—	4,40
• Paprika	13,—	12,—	12,—
• Krompir	3,60	3,20	3,40
• Fižol	6,50	6,—	—
• Cebula	5,80	5,20	5,70
• Jajčka	1,25	—	1,25
• Breskve	8,—	7,50	7,—
• Marelice	11,—	11,80	—
• Banane	6,80	6,70	6,70

Vidno je, da odstopanja med ERO in Merxom res niso velika, vsaj pri zelenjavi in sadju ne. Največja razlika znaša dinar in to pri papriki.

Naš čas kupite v trafiki pri izhodu iz novega jaška

JANOŠ KADAR V JUGOSLAVIJI — Prvi sekretar centralnega komiteja madžarske socialistične delavske partije, Janoš Kadar je bil na prijateljskem obisku v Jugoslaviji. Povabil ga je predsednik republike Tito. Voditelja držav sta izrekla svoje zadovoljstvo zaradi srečanja na najvišjem nivoju in to prav v trenutku, ko se odnosi dveh vlad in partij razvijajo zelo zadovoljivo. Razgovori so tekli tudi o stopnji razvoja obeh socialističnih držav in najbolj aktualnih notranjih vprašanj.

PARLAMENTARNA DELEGACIJA ZAIRE V JUGOSLAVIJI — Te dni je bila v naši državi na obisku parlamentarna delegacija Zaire, ki je prišla na povabilo zvezne skupščine in jo vodi podpredsednik državnega narodnega sveta, Kilišinga Kapvasa. Delegacija iz Zaire se je pogovarjala z predstavniki zvezne skupščine o sodelovanju obeh parlamentov in obojestranskih odnosih, kakor tudi o aktualnem mednarodnem položaju. Na sliki: parlamentarna delegacija v pogovoru s predsednikom zvezne skupščine, Mijalkom Todorovičem.

Zgodovinski razvoj tovarne usnja Šoštanj

V zahodnem delu Saleške doline, ki je dobila ime po razvalini Salek, je na obeh straneh Pake, izvira-joče pod Pohorjem, zraslo slikovito mesto Šoštanj. Mesto, ki leži 357 metrov nad morjem in šteje po zadnjem popisu iz 1971. leta 3638 prebivalcev, je kakor v zavetju velikega naravnega amfiteatra. Na levi strani v smeri Pake in železniške proge proti Celju ga ščitijo osojni lokovski hribi, na desni pa je prelepa sončna planota Gorice. Na vzhodu stoji za razvalino Salek, ka-

kor stražar pred Hudo luknjo, koničasti Kozjak, na zahodu pa zapira komaj dobrih 8 kilometrov dolgo in kakšen streljaj široko Saleško dolinico soteska Penk, v kateri je prostora le za stisnjeno Pako, ozko vijugasto cesto in železno kačo. Dalje proti zahodu doline se dviguje znameniti Sv. Križ nad Belimi vodami in za njim nekdanji ognjenik Smrekovec ter višje proti severu kopasta Uršlja gora ali Plešivec, ki dominira nad vso pokrajino. Saleška dolina je ena naj-

manjših in najlepših dolin zelene Stajerske, ki ji je v srednjem veku gospodovala številna gosposka kar osmih gradov. Pod strmo skalo Pustega gradu, ki se prvič omenja kot sedež šoštanj-ske gosposke že leta 1199, se je stiskal šoštanjski trg pravokotne oblike, deloma obdan z obzidjem. Šoštanj, ki je dobil mestne pravice leta 1911, je bil srce Saleške doline v upravnem, go-spodarskem in kulturnem smislu ter rojstni kraj šte-vilnih znamenitih mož tako v starejši, kakor tudi novej-

ši zgodovini. Med odličnimi šoštanjskimi rojaki sta brata dr. Josip in ing. Mihael Vošnjak. Dr. Josip, zdravnik, je bil idejni voditelj slovenskega zadrugištva konec 19. stoletja ter državni in deželni poslanec. Brat ing. Mihael pa je bil visoki uradnik avstrijskih želez-nic in poslanec v avstrijskem deželnem zboru ter je precej pripomogel, da so med leti 1889—1891 zgradili progo Celje—Velenje in kasneje še proti Dravogradu, kar je bilo izrednega pomena za Saleško dolino in usnjarno, ki je leta 1917 dobila tudi svoj industrijski tir. Zanimivo je, kako opisuje dr. Josip Vošnjak v svojih »Spominih«, izdanih v Ljubljani 1905, svoj rojstni kraj in usnjarsko poreklo »Šoštanj se je v teku poslednjih 30 let močno izpremenil, posebno tam, kjer je poprej stala blizu potoka preprosta enonadstropna hiša, vsemu ljudstvu znana pod naslovom »Pri Mihelnu«, kjer sta moj ded in oče bila krščena za Mihaela, »Pri Bošnjaku« pa je bilo ime v stranski ulici stoječi hiši z usnjarijo, v kateri so moji pradedje bili že davno naseljeni. Na mestu stare Mihelneve hiše se širi zdaj obširna tovarna za usnje. Tačas, ko sem se jaz rodil, 4. januarja 1834, sta mi še živela ded in babica,

je to pomembno razdobje zlasti za tovarno, katere korenine usnjarske obrti segajo preko cehovstva globoko v srednji vek. Človek si danes res težko zamišlja takratne oblike dela v strojni, ki je bila nadvse primitivna in obenem leglo nalezljivih bolezni. Nezdrave so bile tudi delavnice za namakanje surovih kož, voda za namakanje kož pa stara in smrdljiva. Če si nad tako jamo prižgal vžigalico, je nad vso površino zaplapolal modrikast plamen.

ni zmogel ostre konkurence z nemčurkimi sorodniki, ki mu je prinesla ogromno go-spodarsko škodo. Zaradi že omenjene krize v usnjarski industriji, pa je usnjarna Ivana Vošnjaka prišla na

Dr. Josip Vošnjak

boben. Na dražbi prodano tovarno, ki je bila na mestu sedanje termoelektrarne Šoštanj, je kupila banka »Agraria«, nato pa Franz Woschnagg & S., ki pa jo je preudil v stanovanjsko hišo, kakor tudi graščino nad Šoštanjem (v kateri so med prvo svetovno vojno preživljali hude čase ruski vojni ujetniki, ki so delali v tovarni) tako, da je imela tovarna tedaj že 6 hiš za stanovanja svojih delavcev. Z nakupom »Agrarie« se je Franc Woschnagg za vse čase rešil nevarnega slovenskega konkurenta, kajti tovarna je bila zgrajena zato, da prepreči vdor nemškega kapitala v Saleško dolino.

Ko je leta 1938 tovarna kot najstarejša in največja usnjarna na področju bivše Jugoslavije praznovala 150-letnico svojega obstoja, je kronist v Spominskem zborniku Slovenije, izdanem ob 20-letnici kraljevine Jugoslavije v Ljubljani 1939. leta, zapisal nekako takole: — Od ustanovitve leta 1788 se je tovarna iz manjšega strojarskega obrata, ki je takrat zaposloval okoli 100 delavcev v teku let povsem industrializirala in dvignila do današnjega vodilnega mesta v državi, saj je bila takrat najstarejša in največja na področju bivše Jugoslavije. Pred vojno je tovarna proizvajala specialen likanec za navadno konjsko vprego in fini likanec za luksuzno opremo. Na področju bivše avstroogrske monarhije je bilo to podjetje največja tovarna likanca, ki je imel celo svetovno priznan zaščitni znak. Likanec so seveda tudi izvažali, in sicer v Srbijo, Romunijo, Bolgarijo, pa v Turčijo in Severno Ameriko, nekaj pa celo v Anglijo in Združene države Amerike, kar je bil vsekakor dokaz visoke kvalitete tega izdelka.

DALJE PRIHODNJIČ

Na trdnih tleh

Šoštanjka usnjarna s 185-letno tradicijo se je v jubilejnim letu znova učvrstila in utrdila. V zadnjih letih so sprejeli ukrepe, ki so pripomogli, da bodo v Šoštanju še naprej izdelovali usnje. Z direktorjem tovarne usnja Šoštanj Franjom Kljunom, dipl. strojnim inženirjem, smo se pogovarjali o težavah in zdajšnjih razmerah.

• Usnjarna v Šoštanju je nekaj časa blestela, večkrat pa je zašla v težave, ki so kazale, da bo povsem propadla. Kaj je bilo temu vzrok?

— Težave, ki so tovarno spremljale v njenem povojnem poslovanju, pravzaprav ne izvirajo iz nekega kratkega obdobja. Prisotne so bile ves čas. Do leta 1960 je bila šoštanjka tovarna usnja vodilna usnjarna v Jugoslaviji. Ustvarjala je lepe dohodke. Družbenih obvez je dala do takrat kar za 80 milijonov več kot bi jih morala, ker je ustvarila mnogo več amortizacije kot jo je lahko uporabila. Kljub včasih že bleščočim dosežkom pa je tovarna vendarle zašla v težave. Podjetje ni izdelalo jasnih konceptov za dolgoročni razvoj. Načrtovati bi morali za daljše obdobje in bolj smelo. Tako pa so poslovanje puščali trenutnim razmeram.

• Kdaj so bile največje težave?

— Prelomna kriza je nastopila 1971. leta predvsem za usnjarne, ki so predelovale v usnje iz ključno goveje kože. Za šoštanjko usnjarno pa je bilo še težje, ker je takrat zgradila novo lužilnico in je morala v treh letih vrniti 8 milijonov dinarjev. Znatno so se podražile še goveje kože, zaradi katerih se je za trikrat zmanjšal delež obratnih sredstev. To je privedlo tovarno v položaj, da je še lani obratovala s 70 odstotnim izkoriščanjem zmogljivosti. Temu primerni so bili tudi finančni rezultati.

• Kako ste pravzaprav našli izhod?

— Iskali smo različne možnosti. Kmalu pa smo uvideli, da je industrija usnja Vrhnika vodilna tovarna v Jugoslaviji in smo zadelj tega iskali rešitev skupaj z njo. Vrhničani so pokazali izredno velik interes za sodelovanje z nami. Kmalu smo se sporazumeli. Julija 1972 je za-

šel veljati 5-letni sporazum o poslovno-tehničnem sodelovanju. V naši usnjarni smo začeli s povsem novo proizvodnjo. Usnje smo začeli izdelovati iz svinjskih kož. Začetek je bil težak, ker je tehnologija, ki je bila prenešena z Vrhnika, izredno zahtevna, naša oprema pa zastarela in izrabljena.

• Na referendumu, ki je bil letos februarja, ste se z veliko večino odločili, da se pripojite k industriji Vrhnika. Zakaj do tega še ni prišlo? Ali so nastopile težave?

— Našo odločitev je sprejel njihov delavski svet s pogojem, da izdelamo sanacijski program. Tega smo izdelali, pred nekaj dnevi pa ga je potrdil republiški rezervni sklad in odobril tudi sredstva. Za naložbe je sklad v celoti odobril predvidenih 5 milijonov dinarjev. Zmanjšal pa je delež za obratna sredstva kar za 4 milijone, tako da bomo skupaj dobili 11 milijonov dinarjev. Ker je s tem nekoliko okrnjen naš sanacijski program, mora znova sklepati delavski svet industrije usnja Vrhnika. Vendar menim, da so dani vsi pogoji, da tovarna usnja Šoštanj kot temeljna organizacija združenega dela v sklopu združene-ga podjetja industrija usnja Vrhnika zaživi nov progres v proizvodnji, kvaliteti, dohodu in boljšem standardu naših delavcev.

• Kakšno usnje boste odslej proizvajali v Šoštanju?

— Odločitev je takšna, da usnjarna v Šoštanju v svojem obratu krom proizvaja usnje iz svinjskih kož, v starem vegetabilu pa iz govejih. To pa bo seveda možno, če bodo vsi, ki so udeleženi v sanacijskem programu, izpolnili svoje obveze. Podružnici Ljubljanske banke v Velenju in na Vrhniku morata odobriti predvidena sredstva, zdaj še nekoliko več, ker se je zmanjšal

delež republiškega rezervnega sklada. Na pomoč je priskočil tudi občinski sklad iz Velenja s 3 milijoni dinarjev.

• Povejte odkrito tovariš direktor, so sedaj zagotovljene možnosti, da bo tovarna usnja Šoštanj normalno poslovla brez izgube?

— Smo veliki optimisti, ker imamo zelo sposobnega partnerja, ki razume sleherne probleme, tudi tiste izven proizvodnje. Industrija usnja Vrhnika je vložila v našo tovarno že veliko denarja in smo odpravili ozka proizvodna grla, izboljšali tehnologijo ter dopolnili energiko. Imamo nov program. Pri nas v podjetju pa imamo tudi sposobne ljudi, ki so se že naučili drugačnega načina proizvodnje. V tovarno smo pritegnili strokovnjake drugih strok, ki jih usnjarna poprej ni imela. Končno pa ne smemo prezreti tradicije usnjarstva v mestu ob reki Paki in voljo zaposlenih delavcev, da še naprej opravljajo delo za katerega so se izučili.

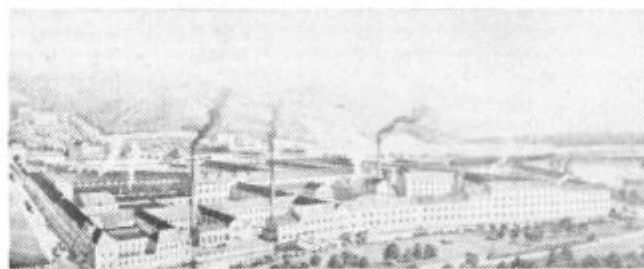
• Vaše želje za bližnje praznovanje 185-letnice tovarne?

— Iskreno želim, da bi tovarna krenila naprej in ohranila pridobljeni sloves tako doma kot v tujini. Sodelavcem pa čestitam in želim, da bi v soboto, 21. julija ko bomo praznovali naš jubilej, radostni in nasmejani slavili dosežke našega naporenega dela.

FRANJO KLJUN:

»Iskreno želim, da tovarna krene naprej in ohrani pridobljeni sloves...«

Šoštanjka usnjarna leta 1788

toda gospodar je že bil moj oče, ki je izvrševal usnjarsko obrt. Tačas ko še ni bilo velikih tovarn za izdelavo usnja, so usnjariji prav dobro izhajali in po mestih in trgih bili aristokrati med drugimi obrtniki. Spominjam se, v slovenskih krogih neljubu znanega »ledernes Festungsviereck von Cilli«, od katerega že zdavnaj ni več ne duha ne sluha«. Se bolj interesantno pa je, kako v isti knjigi opisuje razmere šoštanjskih usnjarjev na nek semanj dan v Šoštanju leta 1900. »Tam, kjer je poprej 10 do 12 usnjarjev imelo svoje štante, sta stala le 2 in še ta dva nista dosti blaga spečala. Zato pa je bilo vse polno čevljarjev z narejenim blagom in tudi veliko več kramarjev.«

Iz tega zapisa sledi, da je bilo v Šoštanju na prelomu stoletja več manjših usnjarskih obratov ali obrtnikov, ki so zaradi vse večje industrijske proizvodnje usnja v Woschnaggovi tovarni počasi propadali, kar se je kasneje zgodilo tudi čevljarjem, ko sta v bivši Jugoslaviji začeli pri nas obute industrijsko proizvajati tovarni Bata in Peko.

Od ustanovitve tovarne na levi strani male reke Pake leta 1788, ki ima danes za seboj 185-letno tradicijo,

škodljive. Starejši ljudje so pripovedovali, da so ob času nalezljivih bolezni, kole-re ali tifusa, hodili ljudje sedet v čreslenice tako, da potem nihče od teh ni zbolel za boleznijo, ki je razsajala po trgu.

Na Silvestrovo leta 1902 je v Šoštanju prvič zagorela električna luč, pol leta pozneje pa je električni tok pognal stroje tudi v tovarni usnja. Da je tovarna lahko zadihala s polnimi pljuči, je morala preboleti mnoge otroške bolezni, poleg tega pa je leta 1906 doživela še velik požar. Nekako ob istem času je nastala v vsej srednjeevropski usnjarski industriji huda kriza. Ta kriza je pognala na boben samo v Avstroogrski nad 160 usnjarjev in industrijalcev. Na Slovenskem je vzdržala samo usnjarna Franc Woschnagg & Söhne. Lastnika tovarne sta bila Hans in Franz Woschnagg jun., nečaka Mihe Vošnjaka, ustanovitelja usnjarne »Pri Mihelnu«, ki pa sta se po materi, ki je bila Dunajčanka, ponemčila.

Do razkola med Francem in Ivanom je prišlo okoli leta 1890 zavoljo različnih političnih pogledov in narodnostne zavesti. Spor se je postril, ko je Ivan zgradil svojo novo tovarno. Toda leta kot zaveden Slovenec

Preiskovalec se je ravno pripravil, da bo izpustil kup neslanih opazk in kletvic na te njene besede, ko je zagledal za njenim hrbtom neko osebo. Hitro je vstal, pozdravil ter začel pripovedovati:

— Zelo zanimiv primer. Streljala je na nekoga, to je Paul popolnoma točno ugotovil, ona pa sedaj zanika. Zanimivo je, da orožja niso našli. Prišla je iz New Castla. Medsebojni obračun dveh tolpa, je zaključil z referiranjem in zaničevalno zamahnil z roko kot da je s tem že vse povedano in rešeno.

— Ava Gringwotch, je na koncu dejal, kot da bi hotel seznaniti tega človeka, povsem sodeč svojega šefa, z edino zanimivo podrobnostjo, ki jo je utrdil.

— Ava Gringwotch! je ponovil njegov šef s precejšnjim zanimanjem. To ime in priimek, kot da sta mu bila

že znana, kot da bi ta priimek nekaj zanj pomenil, ker so se njegove obrvi rahlo povzdignile. Nekaj se je moral spomniti. »Ava Gringwotch iz New Castla!« je še enkrat ponovil in jo pogledal z vidnim presenečenjem in radovednostjo.

Ona se je popolnoma obrnila proti njemu. Z očmi ga je premerila od glave do pete. Opaziti je bilo, da je presenečena.

Za njo je stal visok, fizično dobro razvit, elegantno oblečen, mlad možki. Na njem ni ničesar govorilo, da bi bil policaj. Njegov glas je bil mehak, zvoneč in prijeten, popolno nasprotje od policajevega. Skratka, ta človek je napravil na Ano velik vtis.

— Missis Ava Gringwotch, ali bi bili tako prijazni, da bi prišli za trenutek v mojo pisarno? Vaš primer me zelo zanima!

Podzavestno je pokimala z glavo, ne misleč, da bo to tako in tako morala iti bodisi s silo ali pa na kak drug način, v njegovo pisarno, če je to želel. Nato je dal znak preiskovalcu, kar je pomenilo, da bo sedaj on prevzel ta primer v svoje roke. Preiskovalec je pogledal na uro, se nasmehnil, še boljše volje je pa postal, ko je zagledal na vratih drugega preiskovalca, ki je prišel na njegovo mesto. Ze je vstal in začel počasi zbirati vsebino njene torbice, ki je bila razmetana po mizi, ko se je začela počasi vzdigovati tudi Ava, da bi odšla v šefovo pisarno. Vstala je in se nato hitro obrnila. Na mizi je zagledala ponovno tisti rumeni košček papirja. Bala se je, da ga bo za vedno izgubila. Toda policaj je delal počasi in natančno. Oddahnila se je šele, ko je videla, da

ga je dal v njeno torbico. Hitro jo je vzela in odšla za šefom. Kmalu za tem je sedela v lepi in prijazni pisarni. Tu je bil popolni mir.

— Sem John, John Kanne, missis Gringwotch, se ji je predstavil policaj in ji ponudil fotelj.

— Izvolite, in prosim, da se počutite, kot da bi bili doma.

Ko je zagledal, da je močno presenečena, ko je zaslišala te njegove besede, je hitro dodal:

— Vse vam bom pojasnil. Poznam vas, če se ne motim. Sicer vas osebno ne poznam, toda... Pri teh besedah je pogledal v tla. Na njegovem obrazu se je videlo, da se je spomnil nečesa, kar ga je zbolelo.

Gledala ga je in ni mogla razumeti, od kod in kako naj bi jo on poznal, samo po priimku. Komaj je čakala, da ji bo to pojasnil.

OBRAČUN

Toda... Zaprotil jo je, naj mu najprej pove vse o sebi. Začela je pripovedovati kratko o tem, kaj se ji je pripetilo na pomolu. Poslušal jo je. Niti enkrat je ni prekinil. Ko je končala s pripovedovanjem in je pričakovala, da ji bo zastavil kako vprašanje v zvezi z dogodkom, ji je nenadoma dejal:

— Vaš mož je kriv za smrt moje sestre.

Nato je ponovno pogledal v tla, iz prs pa se mu je izvil globok vzdih. Verjetno se je spomnil tega žalostnega dohodka. Morda je bila v njegovem glasu tudi grožnja, ki pa je ni razumela. Ne da bi kaj premislila je, ne vedoč niti sama kaj je hotela s tem povedati, dejala:

— Tako, sedaj imate pa priložnost, da se maščujete...

Se nekaj je hotela dodati, toda v zadnjem trenutku je umolknila. Njegove oči so se ponov-

no ustavile na njej. Oči so se zagrizle v njen obraz, toda njegove oči in obraz nista kazala, da bi ji zameril za te besede, niti ni bilo videti, da misli storiti kaj takega, maščevati se njej za greh njenega moža.

Opazoval je Avo. Njene velike, lepe plave oči so bile pravo nasprotje črnim, svetlečim se lasem. Nežne črte obraza so odkrivala neko skrito, notranjo bolečino oziroma trpljenje. Hkrati so pa tudi kazale, da je ta ženska odločna. Vse je res, kar mu je povedala, toda nekaj še skriva. O tem je bil prepričan.

Vedel je, da so imeli vsi kriminalci, s katerimi se je boril za življenje in smrt, neko skrivnost. Toda njihova opravičila so imela popolnoma drugačne namene in cilje, kot pripovedovanje te žene, ki je nekaj nalašč utajila pred njim. Kot dober psiholog je kmalu ugotovil, da ta

skriva končni namen le za sebe, in da ta cilj nima ničesar skupnega s skrivnostmi ostalih kriminalcev. To je moralo biti nekaj povsem drugega. Toda ona o tem ni hotela govoriti, on pa v takih stvareh še ni imel dovolj izkušenj. Ko bi šlo za kakšen nečasten namen, bi že našel pot, da bi izvlekel iz nje vse, prav vse. Sedaj je pa čutil, da gre pri njej za nekaj povsem drugega in da bi po nepotrebnem izgubljal čas in da niti ne bi dosegel namena.

— Povejte mi missis Ava, zakaj ste prišli v naše mesto in kaj je vzrok žalosti, ki jo je videti na vašem obrazu? Vi ste uslužbenka, ženska, katere cilj je bil urediti družino, vzgajati otroke in živeti...

Prenehal je govoriti, ker je opazil, kako se je presedla na stolu in vzdihnila pri besedici »otroke«. Hitro jo je vprašal:

— Ali imate otroke?

Ni mogla zadržati solz, ki so ji naenkrat privrele v oči. Videl je, kako je vložila vse sile, da bi prenehala jokati. Žal mu je bilo, ker je spoznal, da jo je verjetno spomnil na kako tragedijo. Zato je začel govoriti o drugi stvari.

Malo prej ste dejali, da bi se lahko nad vami maščeval za greh vašega moža. V zmoti ste missis Ava, mi nismo takšni. Čeprav sem prepričan v tisto, kar sem dejal, se nisem hotel maščevati niti nad njim, ker nisem imel vseh dokazov. Prepričan sem v svoje besede, toda samo indikcije za nas niso dovolj. Mi iščemo »korpus delikti«, žal ga pa jaz nisem mogel najti. Gospod Tonny Gringwotch ni bil, to vam prijateljsko rečem, ravno najboljši partner za vas. To je človek, ki je...

DALJE PRIHODNJIČ

NAŠI NOVI NAROČNIKI ZASTONJ NA TRIGLAV

Planinsko društvo bo letos popeljalo 150 Velenčanov na Triglav. Z njimi pa bo odšlo tudi deset novih naročnikov Našega časa. Stroške dvodnevnega pohoda bo zanje v celoti krilo naše uredništvo.

Ce še niste redni naročnik(ica) Našega časa in bi se radi povzpeli na najvišji vrh v Jugoslaviji, potem imate zdaj priložnost, da pridete zastonj na Triglav. Izrežite in izpolnite naročilnico ter jo pošljite v uredništvo najkasneje do četrtega 26. julija.

Ne prezrite priložnosti in takoj odpošljite naročilnico!

NAŠ ČAS naročilnica

Naročam tednik NAŠ ČAS

Ime in priimek

Kraj Ulica

Naročnino bom redno plačeval.

To naročilnico bomo izrežali. Desetim naročnikom bomo omogočili, da bodo odšli zastonj na dvodnevni pohod in se povzpeli na Triglav.

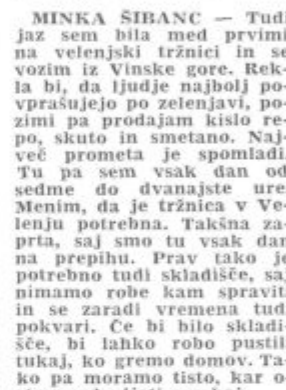
Naročilnico pošljite, presimo, do četrtega 26. julija, na naslov: NAŠ ČAS, 63320 Velenje, Titov trg 2.

MED VELENJSKIMI BRANJEVKAMI

Ta teden smo si za malo anketo izbrali velenjsko tržnico. Pravzaprav ljudi, ki prodajajo in jih gospodinjje srečujejo tu vsak dan, predvsem dopoldan. Zanimalo nas je, kaj mislijo o naši tržnici, kaj si želijo in sploh kaj vse bi nam radi povedali. Seveda smo jih ogovorili kar za njihovimi stojnicami in včasih se je naš pogovor prekinil, ker je prišel kupec, ki si je ogledoval robo.

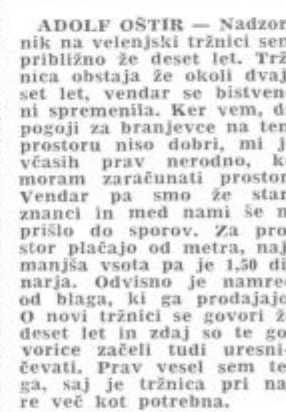
MARIJA VIDEMSEK — Doma sem iz Vinske gore in sem ena izmed prvih, ki so na velenjski tržnici začele prodajati. Pridelke sama vozim z avtomobilom, vendar pa sem prvih deset let to pot iz Vinske gore v Velenje opravljala z mopedom in to vsak dan, pozimi in poleti. Ljudje najbolj povprašujejo po mlečnih izdelkih. V Velenju je tudi nujno potrebna nova tržnica, saj sedanji prostor kaj malo spominja na to. Poleg tega pa smo na tem odprtem prostoru vedno izpostavljeni vsem vremenskim nepravilnostim.

MINKA SIBANC — Tudi jaz sem bila med prvimi na velenjski tržnici in se vozim iz Vinske gore. Rekla bi, da ljudje najbolj povprašujejo po zelenjavi, pozimi pa prodajam kisle repo, skuto in smetano. Največ prometa je spomladi. Tu pa sem vsak dan od sedme do dvanajste ure. Menim, da je tržnica v Velenju potrebna. Takšna zaprta, saj smo tu vsak dan na prepihu. Prav tako je potrebno tudi skladišče, saj nimamo robe kam spraviti in se zaradi vremena tudi pokvari. Če bi bilo skladišče, bi lahko robo pustili tukaj, ko gremo domov. Tako pa moramo tisto, kar ostane odpeljati s seboj.

ANGELA KAČNIK — Jaz sem doma iz Velenja. Nimamo kmetije, ampak imam v najemu vrt, ki mi ga pomaga obdelovati mož in sosedja. Moram reči, da s tem, kar prodam na tržnici, stroškov skoraj nimam povrnjenih. Zato sem verjetno letos zadnjikrat na tržnem prostoru. To tudi zaradi tega, ker sama ne morem obdelovati vrta, delovne sile pa se ne izplača najemati. Ljudje pri meni najbolj povprašujejo po zelenjavi. Tudi jaz mislim, da je nova tržnica nujno potrebna, saj se zelenjave ne sme držati na soncu, ker se hitro pokvari. Prav tako pa so potrebni tudi sanitarni prostori, ki jih tu na stari tržnici nimamo.

ADOLF OSTIR — Nadzornik na velenjski tržnici sem približno že deset let. Tržnica obstaja že okoli dvajset let, vendar se bistveno ni spremenila. Ker vem, da pogoji za branjeve na tem prostoru niso dobri, mi je včasih prav nerodno, ko moram zaračunati prostor. Vendar pa smo že stari znanci in med nami še ni prišlo do sporov. Za prostor plačajo od metra, najmanjša vsota pa je 1,50 dinarja. Odvisno je namreč od blaga, ki ga prodajajo. O novi tržnici se govori že deset let in zdaj so te govorice začeli tudi uresničevati. Prav vesel sem tega, saj je tržnica pri nas re več kot potrebna.

BAKIR JARIŠI — Vaše tržnice ne morem ocenjevati, čeprav se strinjam, da je potrebna nova. Sem iz Makedonije in tu zastopam kombinat Strumico. Cesa kupujejo ljudje pri meni največ, ne bi mogel reči. Lahko pa povem, da vsakega nekaj. Če bi ocenjeval finančno plat prodaje na velenjski tržnici, bi rekel, da je nekaj srednjega; ne slabo in ne preveč dobro. Strinjam pa se, da je nova tržnica v Velenju res nujno potrebna, prav tako pa tudi skladišče, saj se sedaj blago na soncu pa tudi dežju kvari.

Sprehajali smo se po tržnici, poiskali nekaj ljudi in le-ti so nam povedali stvari, za katerimi Velenjani že prav gotovo dolgo čutijo potrebo. Moramo tudi omeniti, da so vsi prodajalci svojih artiklov kupce pohvalili, pritoževali so se samo nad prostorom, na katerem morajo delati. Toda tudi želja po novem prostoru se jim bo kmalu uresničila in ne bo jim treba več stati na vlažnem in mrzlem prostoru.

S posvojitvijo do staršev

Odločili smo se, da vam bomo napisali o tistih otrocih, ki so že, še preden se rodijo, sami na svetu. O otrocih, ki potem iščejo varno zavetje in ljubezen v tujih domovih in pri tujih starših, ki pa lahko kaj kmalu postanejo za takega otroka najdražji roditelji na svetu. Tako se večkrat srečujemo z družino, ki je brez otrok, zaradi različnih vzrokov. So pa tudi taki, ki že imajo svoje otroke, pa še kljub temu vzamejo tudi tujega.

Skrb za takega zapuščenega otroka iskanje drugih staršev in toplega doma, vsa ta razmerja so del socialnega dela, ki se za področje naše občine opravlja v oddelku za občino upravo in družbene službe pri skupščini občine Velenje. Tako taki otroci, ki jim ni dano, da bi živeli pri svojih starših, najdejo dom pri tujih družinah v rejništvu, ali pa so posvojeni.

V tem sestavku se bomo pomudili ob takih, ki so bili posvojeni in so s tako sklenjeno pogodbo pridobili po posvojiteljih vse tiste dedne in druge pravice kot grede po zakonu v zakonski zvezi rojenim potomcem. Tako je bilo v letu 1970 sklenjenih šest, v letu 1971 pet in v letu 1972 prav tako pet posvojitelj. Skupaj v treh letih torej šestnajst otrok, ki so si pridobili pravice kot vsak otrok v družini svojih staršev. Izmed teh otrok, ki se morajo že tako majhni srečevati s kruto realnostjo sveta, ima vsak svojo življenjsko zgodbo. Povedana resnica za vse našete otroke bi prinesla toliko besed, da bi bil odrejen prostor za ta sestavek premajhen. Zato se omejimo le na tri kratke otroške zgodbe.

• STANKA JE SREČNA

«Ime mi je Stanka. Mojega rojstva ni bil nihče vesel. Moja mama je bila mati že starejši sestri, ki živi pri tujih ljudeh. Pustila me je v bolnici nekaj dni po rojstvu, brez imena in brez vseh drugih potrebščin, ki jih pravi starši v velikem navdušenju in veselju zbirajo in opravljajo za svoje otroke. Kdo je oče? Ne vem in ni znano.

Po treh mesecih sem si toliko opomogla, da so me dali iz bolnice. Ob odpustu so me sprejeli tuji ljudje; to je socialna delavka in moji rejniki. Oni so poskrbeli, da sem dobila ime in nekaj za obleči. Bila sem zdrav otrok in ko mi je bilo leto dni, sem srečala moje nove »prave starše«. Bolezen ju je prikrajšala za otroke in tako sta se odločila za posvojitelj. Veliko sta mi govorila, ko sta prihajala na obiske k meni. Tudi bolj vesela sta postajala. In tako je prišel dan, ko sem se poslovila od mojih rejnikov, ki sta veliko storila zame. Moj novi dom je bil velik, lep, svetel in vse je bilo lepo opremljeno. Dobila sem svojo sobo, ki je bila polna igračk in slik. Rastem in kar naprej

spoznavam kaj novega. Ne prestando sprašujem, znam veliko pesmi, se smejim in vriskam. Življenje v naši družini se je po mojem prihodu čisto spremenilo in smo srečni.»

To je zgodba male Stanke. Zanj se je končala srečno. Našla je tisto, kar ni mogla najti pri pravi mami: ljubezen, ki ji jo nudita njena sedanja mamica in očka.

• V DOM JE PRINESEL RAZIGRANOST

Tudi Emil, ki je sedaj že malo »starejši«, ima svojo zgodbo. »Rodil sem se proti volji matere, oče pa je mojemu življenju pretil, še preden sem zagledal svetlobo dneva. Mati me je po rojstvu pustila kar v bolnici. Tu so me posebej pozorno varovale in čuvale sestre ter zdravniki. Radi so me imeli in njihova želja je bila: samo da bo zdrav, pa se bo tudi vse drugo uredilo. Njihove želje in trud so se uresničile. Še nikoli nisem bil bolan. Vendar pa je vse to zasluga mojih staršev, ki sta me vzela za svojega. Zdrav sem in živahen ter tako prinašam v naš dom srečo in veselje. Njuni otroci so pomrli vsi

zelo majhni in ker se jima upanje ni izpolnilo, sta posvojila mene. Imamo svojo hišo, oče je delavec, mati pa gospodinja. Oba imam zelo rad. Ko je oče v službi, mi moja mati pred spanjem govori: »Emil le zaspi, ko se boš zbudil, bo že doma ati!« Tako dostikrat, ko se zbudim, zagledam ob postelji očeta in mamo. Čakala sta me, da sem se naspal. Ob takih priložnostih se vedno pogovarjamo. Velikokrat pa se tudi vsi trije igramo.»

Tudi Emil je srečen. Stanka in Emil sta še otroka in oba sta našla ljubezen pri novih starših. Njuni življenjski zgodbi sta se šele začeli, pa vendar menimo, da bo njuna pot potekala naprej srečno. Opisali bomo še eno zgodbo posvojenega otroka, ki pa je danes že fant in v življenju samostojen zaradi vsega, kar je kot majhen otrok moral pretrpeti.

• TUDI ZANJ SE JE SREČNO KONČALO

»Rodil sem se materi, ki še zase ni bila sposobna skrbeti. Družina je bila velika. Mati me ni znala ne nahraniti in ne obleči. Tri leta sem tako preživel v nemogočih razmerah. Zame je bila sreča že to, če sem od koga dobil kos kruha. Vsi odrasli v naši družini so pili. Jedilnik je bil preprost. Največkrat čaj, ki je bil ojačan z močno pijačo. Tudi moj jedilnik je bil izpopolnjen z njim. Dostikrat smo

dobili obisk. Ob takih priložnostih smo vrata zaklenili, stara mati pa je na opozorila pri oknu odgovarjala in celo gozila s sekiro. Nihče od sosedov ni hotel o nas tožiti, ker so se nas bali. Vendar pa sem dočakal dan, ko se je tudi moje življenje spremenilo. Vzeli so me in dali družini pri kateri sem našel resnični dom. V šoli zaradi pretrpljenega nisem najbolj priden učenec. Vendar pa rad poprimem za delo in se bom po končani šolski obveznosti zaposlil. Po več letih so se tudi rejniki odločili in me posvojili. Postal sem njihov sin.»

Se ena otroška zgodba se je srečno končala. Vendar pa niso vsi otroci tako srečni. Marsikateri od teh nezahvalenih otrok še danes živi življenje, ki si ga naši otro-

ci v srečnih družinah ne morejo predstavljati. V tem kratkem sestavku smo lahko spoznali, da so bolj kot kdorkoli potrebni pomoči družbe.

Zato ne moremo mimo ugotovitve, da je treba družbene službe na tem področju krepiti in razvijati, saj bodle tako sposobne pristopiti k učinkovitemu reševanju problema teh otrok, ki jim življenje ni dalo možnosti za zdrav in srečen razvoj v družinah lastnih staršev. Temborej je treba skrbeti za razvoj teh služb zato, ker so tudi ti otroci del naše družbe, ki bodo nekoč odrasli in pomagali ustvarjati in delati. Potrudimo se, da bo geslo o humanosti med ljudmi v naši družbi bolj stvarnost kot pa samo beseda.

M. L.

Njegova domačija leži v senci velikih in košatih dreves ob vznožju Pohorja. Ljudje ga poznajo daleč naokoli, pa tudi tisti, ki se prvič podajo na Partizansko kočo, se potem še večkrat ustavijo pri njem, saj kar precej luknjava makadamska cesta pelja na Pohorje prek njegovega dvorišča. Vsakega sprejme zelo prijazno; kot starega tovariša iz hudih, a slavnih vojnih dni.

Sonce je bilo že visoko na nebu, ko sem prispel pred njegovo hišo v Legnu pri Slovenj Gradcu. V gostilni, ki ji pravijo »Na Brionih« ni bilo nobenega gosta. Le mlado dekle je pomivalo kozarce. Kar oddahnil sem si, da sem bil edini gost, saj so zelo redki trenutki, da so gostilničarji v teh soparnih poletnih dneh brez dela. Oskar je takoj prite-

kel in me vprašal, kaj želim. Ko sem mu povedal, da nisem pravi gost, me je povabil na vrt: »V senci lepah brez bob prijetneje za pogovor. Če bo prišel kakšen gost, ga bo že hčerka postregla.«

Potem je Oskar začel pripovedovati: »Sprva sem bil kmet in gostilničar. Zdaj pa je kmetijo prevzel sin, jaz pa bom še nekaj časa gostilničar. Delal bom, dokler ne bom omagal.« Vendar se Oskarju ni treba bati, da se bo to kmalu zgodilo. Saj je šele pred dvema letoma srečal Abrahama. Pa tudi bolan še ni bil nikoli. »Le utrujen sem včasih. Spat hodim zelo pozno, vstajati pa moram razmeroma zgodaj.«

Njegovo pripovedovanje je motilo prijetno šumenje pohorskih gozdov, ki skrivajo v sebi toliko ponosnega, toliko slavnega. Veliko bi drevesa povedala, če bi govorila. Oskar se je neprestano oziral v okoliške vrhove in pri tem verjetno razmišljal, koliko lepega je med njimi doživel. Nikoli ni zapustil svojega rojstnega kraja. Nikoli, razen takrat, ko so se tudi za njega, njegove starše, sestre in brate začeli zelo hudi časi.

Bil je v najlepših fantovskih letih, ko je okupator začel požigati naše domove in izseljevati v taborišča zavedne Slovence.

»Vojna me je zatekla doma. Leta 1942 sem bil prisilno mobiliziran v nemško vojsko. Ko sem bil v vojski sem od doma dobil pismo, da je brat Karel odšel v partizane, sestro pa so Nem-

ci zaprli in odpeljali v Auschwitz, kjer je umrla zaradi mučenja. Ze od vsega začetka sem razmišljal, kako bi se rešil nemške uniforme. Zdaj sem se odločil. Odšel sem na raport k polkovniku in mu enostavno povedal, da se za njih ne morem boriti, ker imam brata v partizanih, sestro pa v taborišču. Takoj za tem so me premetili v enoto, ki ni odšla na fronto.«

Oskar pa se s tem ni zadovoljil. V njem se je vse bolj prebujala zavest, da je potreben doma, v naših gozdovih. Zato se je znova prijavil na raport in prosil, če lahko gre obiskat na-

za napad na Falo. Napad nam je uspel, Nemci pa so bili nekaj dni brez elektrike.»

In tako se je Oskar počasi spominjal akcije za akcijo, težkih in prijetnih dni naše revolucije.

»Oskar, vam je kateri dogodek, še posebno ostal v spominu?« sem prekinil njegovo pripovedovanje »Vsi. Vseh se zelo dobro spominjam, kot da bi jih bil šele pred katkim doživljal. Nikoli jih ne bom pozabil. Nikoli...«

Prvič med najinim pogovorom je za trenutek umolknil, zatem pa se je odločil za dva dogodka.

OSKAR ROTOVNIK

mišljenega strica, ki da živi v nekem kraju v Avstriji. »Nemci so verjeli, da imam res strica in me pustili. Jaz pa se nisem nikoli več vrnil.« Takoj, ko je Oskar prišel domov, je odšel v Pohorski odred, kmalu zatem pa je postal obveščevalec, pohorskega odreda, ki se je kasneje preimenoval v Lackov odred. Jeseni leta 1944 je bil Oskar imenovan za obveščevalca oficirja pri Lackovem odredu in dobil svoj resor nekje na Kozjaku. »Zbirali smo podatke o formiranju in premikih nemških enot, ki bi lahko napadle odred, prav tako pa tudi možnosti, kjer bi lahko prizadeli sovražniku najhujše udarce. Prav dobro se spominjam, da sem pomagal pripravljati načrt

»Nekega dne so nas na Kozjaku na Sršenovem vrhu napadli Nemci. Poleg tega, da smo bili v primerjavi z njimi skoraj neoboroženi, so bil tudi številno močnejši. Prepričan sem, da jih je bilo trikrat več kot nas. Ko je nam že trda predla, je nekdo spustil po hribu petdesetlitrski lonc mi pa smo zagnali glasen vik in krik. Nemci so se začeli z vso naglico umikati, verjetno so mislili, da so naleteli na veliko močnejšega branitelja, mi pa smo se potem še dolgo smejali, da smo z loncem pregnali precej močnejšega sovražnika.

Zelo globoko v spominu pa mi je ostal tudi naslednji dogodek: »Zvedeli smo, da bo nad Pohorjem prile-

telo angleško letalo in nam pripeljalo orožje ter sanitetni material. Več noči smo zaman prižigali ogenj, končno pa je letalu le uspelo neopazno prileteti nad nas in mu na označen kraj odvreči pošiljko. Zelo smo bili presenečeni, ko smo zagledali padalo, ki se je zataknilo na borovec, na njem pa je visel angleški major. Sprva je bil zelo prestrašen, ker je mislil, da je med Nemci. Ko pa je ugotovil, da smo partizani, je s solzami v očeh zapel angleško pesem. Mislim, da se začne takole.« In Oskar je zapel: »Daleč, daleč sem od domovine...«

Velikokrat zapoje Oskar Angleževo pesem. Zlasti tedaj, ko se dobi s prijatelji po lovu, ki je njegov konjiček.

In tako je Oskar ali Gazar, kot je njegovo partizansko ime, dočakal svobodo. V Lučanah v Avstriji. Nekaj časa je še delal kot obveščevalec, potem pa se je vrnil domov, kjer ga je čakal lep dom, starši, brat in sestri. Tako je mislil in prav gotovo ni mogel verjeti, da bi bilo kako drugače.

»Življenje pa je včasih zelo kruto. Ko sem se vrnil v Legen, sem našel popolnoma izropan dom in kruto resnico. Vsa družina razen brata, ki je padel v borbi na St. Vidu, je bila izseljena. Oče v Dachau, mati v Begunje, sestri pa v Mariabor. Starejšo so zatem odpeljali v Auschwitz, od koder se ni vrnila. Hišo so zasledle nemške enote, ki so bile posebej izurjene za bo-

je s partizani, ter kmetijo popolnoma izropale.« Oskar pa je poleg brata in sestre izgubil še očeta, ki se je sicer vrnil iz taborišča, vendar je kmalu zaradi izčrpanosti umrl.

Vendar Oskar ni obupal. Ni smel. Z vso silo je zagrabil za delo in kmalu postavil kmetijo na noge. In čeprav je njegova hiša stara že skoraj sto let, ji ne bi prisodili niti pol toliko.

Našel pa je tudi čas za delo v krajevni skupnosti, zvezi borcev in drugih družbenopolitičnih organizacijah. Skrbno čuva tudi priznanji za hrabrost in za zasluge za narod. Na steni hiše pa je vzdana spominska plošča, s katero so se prebivalci oddolžili njegovemu bratu Karlu Rotovniku-Gojku.

Z nekakšno tesnobo sem zapuščal Oskarja. Nisem bil pričakoval, da je bilo njegovo mladostno življenje tako trdo. Vsega nisem zapisal, saj mi tudi ni mogel vsega povedati, v tako kratkem času. Morda pa se bom odzval njegovemu povabilu in se še kdaj oglasil pri njem.

NAŠ
ZNANEC

Vaši prispevki za

Še enkrat: NAŠ KOZMETIČNI SALON

V Našem času št. 20 ste objavili pismo »Naš kozmetični salon«. Prosim, da objavite tudi tole pojasnilo.

Bralce moram seznaniti z delom v kozmetičnem salonu, tako kot ga opravljamo v našem salonu. Kozmetičar mora pri prvem pregledu stranke ugotoviti, kje je zaposlena, kašni so delovni pogoji, kako vpliva okolje na njeno kožo in še druge stvari. Pogovori se tudi o njeinem zdravstvenem stanju. Šele pri takšni anamnezi lahko prične s svojim strokovnim delom.

Ni zdravila na svetu, ki bi pri enkratni uporabi ozdravilo bolezen. Prav tako tudi ni kozmetičarja, ki bi pri prvi negi oziroma čiščenju obraza odpravil mozolje. Celotna nega obraza v našem kozmetičnem salonu traja več kot uro, oziroma uro in pol ter stane 50 din. Predvsem delamo s kremami

»Avon kozmetik New York«. Kar pa sami proizvajamo, imamo odobreno od republiškega zavoda za zdravstvo, sanitarne inšpekcije in gospodarske zbornice.

V kozmetični salon prihajajo mnogi ljudje, ki se želijo znebiti z ogrci posejanega obraza. Vsi vemo, da predstavlja to zlasti za mladega človeka veliko neprijetnost. Mnogi so že zapirali vrata našega salona z veliko hvaležnostjo in z dobrim osebnim počutjem. V salon nikogar ne vabimo s silo. Vsi prebivalci so toplo zaželjeni. Mnoge ženske prihajajo na redno nego in so z njo tudi zadovoljne. Svoje delo želimo pošteno opravljati, čeprav se zavedamo, da vseh ljudi tudi ob najboljši vestnem delu ne moremo zadovoljiti.

Kozmetičar
Mujadžić, Velenje

Pojasnilo: LUKNJE NA CESTI PROTI ŠOŠTANJU

J. Medved iz Prelog se je v zadnji številki Našega časa hudoval nad komunalno obrtnim centrom iz Velenja, češ, da premla skrbi za popravilo asfaltirane ceste od Starega jaska proti Družmirju.

Komunalno obrtni center nas je obvestil, da podobne pritožbe naslavlja na njih mnogi uporabniki te ceste. Vendar v delovni pogodbi za vzdrževa-

nje mestnih ulic in cest IV. reda, ki so jo sklenili dne 15. 3. 1973 s skupščino občine Velenje, ni zajet odsek ceste Stari jasek—Družmirje. Komunalno obrtni center je o tem prismo obvestil cestni sklad in zaprosil, da posreduje popravilo ceste pri upravitelcu tega odseka ceste, to pa je rudnik lignita Velenje in ne komunalno obrtni center.

FANTJE SO SE SPRIJAZNILI Z NESNAGO

Kako smo se pri nas v Velenju sprijaznili z nesnago, smo opazili tudi ta teden, ko smo bili na kratkem sprehodu skozi mesto. Prihajali smo po Serčerjevi cesti, kjer stoji šeststanovaljski blok in pred njimi leži »lepa« zelenica. Vsa je posejana z najrazličnejšimi papirji, vrečkami in časopisi, med to lepoto pa se je prav tisti dan sončilo deset mladih fantov. Ne moremo si misliti, da jim je sončenje med to nesnago res prišlo in jih ni prav nič motilo. Verjetno jim ne bi bilo treba posvetiti zelenici več kot kakšne pol ure in potem bi s sončenjem lahko nadaljevali. Vendar ne med papirji in vso ostalo

nesnago, ki se lahko vidi. Prav tako bi lahko posvetili nekaj svojega časa tudi stanovalci, ki ob tej zelenici prebivajo. Videti bi bila prav lepa, ko bi bila očiščena, saj je velika in trava je lepo zelena. (Kolikor smo jo lahko videli izpod papirja). V slogi je moč, pravi pregovor in tega bi se stanovalci lahko poslužili. Tako bi poskrbeli za čistočo pred svojimi bloki in se ne bi pogled vsakega tujca ustavil na odpadkih, prav tako pa bi poskrbeli tudi za lepši videz našega mesta. Prav gotovo si nihče izmed nas ne želi, da bi delali konkurenco nekaterim slovenskim mestom, ki slovijo po svoji nesnagi.

POČITNIŠKO PISMO NAŠEGA SODELAVCA

Ceneno in prijetno v kamping prikolicah

Velenjski občinski sindikalni svet se je letos lotil novega načina letovanja za delovne ljudi Šaleške doline. Ob morju, v Rabcu in Premanturi je postavil nekaj kamping prikolic, ki so udobno opremljene. Tja je na letovanje odšlo že več letoviščarjev. Med njimi je tudi naš sodelavec Rudi Zevart, ki nam je poslal tole počitniško pismo.

V Rabcu je velik avtokamp, v katerem so zbrani počitniškarji domala iz vseh evropskih držav. Na najlepšem mestu, pod košatimi topoli, je postavljenih deset avtokamping prikolic za dopustnike iz velenjske občine, ki se menjavajo vsakih deset dni. V teh prikolicah imajo odlično udobje. V vsaki prikolic stva dva prostora z mizo in klopmi, ki jih lahko spremenijo v udobna ležišča za štiri osebe. V kuhinji je plinski štedilnik, hladilnik in stenski elementi za posodo. Poleg tega je še umivalnica in garderobna omara. Razsvetljava je električna in plinska. Senca in zelo funkcionalni prostor v prikolicah dajejo prijetno in udobno bivanje za štiri člansko družino. Kamping je opremljen na več mestih s tuši in tekočo vodo ter skupnimi sanitariji. Poleg peščne obale, ki je primerna tudi za male otroke in neplavalce, imajo gostje možnost športne rekreacije. Na voljo je mali golf, rusko kegljišče, mize za tenis, prostor za badminton in igre z žogo. Za prehrano ni nobenih težav. Ob kampu je velika samopostrežna restavracija s številnimi raznovrstnimi jedili po zmernih cenah. Predvsem pa velja omeniti odlično založeno samopostrežno trgovino. Vsak dan prodajajo meso, tako da tisti, ki sami kuhajo, nimajo nobenih težav, da ne bi na dopustu dobro jedli.

Druga podobna počitniška kolonija velenjskih dopustnikov je v Premanturi, ki je 10 kilometrov oddaljena od Pule. V avtokampingu Stupice je v borovem gozdiču namesženih 12 kamping prikolic. Ker je ta kamping zelo obsežen, ni tako gosto posajen s šotori kot oni v Rabcu. Dvesto metrov vstran je zelo prostrana skalnata obala in čisto morje. Prostor za kamping se ureljajo, zato preskrba in ostale potrebe niso najboljše zagotovljene. Blizu je samopostrežna trgovina, ki pa ne nudi vsega, kar bi dopustniki želeli. Zato se na nakupe odajo v Pulo. Samopostrežna restavracija obratuje le po naročilu, vendar trdijo, da bo v prihodnji turistični sezoni že povsem služila želji in zahtevam gostov.

Da bi dobili bralci Našega časa in tisti, ki se še niso mogli odločiti za letovanje v kamping prikolicah popolnejšo podobo, sem zaprosil nekaj dopustnikov za njihovo mnenje.

Med prvimi dopustniki v kamping prikolicah IMV Adria caravan smo srečali tudi predsednika občinskega sindikalne-

ga sveta Velenje Teodorja Jelena, ki je bil pobudnik za nakup in organizacijo tega načina letovanja. »Občinski sindikalni svet in nekatere delovne organizacije iz naše občine so pristopile k tej skupni akciji, da bi omogočile prijetno in ceneno letovanje našim delavcem,« je dejal predsednik Jelena, ko smo obiskali dopustnike v Rabcu in Premanturi pri Puli. Preberimo še mnenje drugih!

STANE SUK — učitelj iz Sentilja: Za to možnost letovanja sem zvedel povsem slučajno, ko sem na osnovni šoli Gustava Šilaha slišal skromno obvestilo o letovanju v kamping prikolicah. Sindikat so o tem premla seznanili svoje člane, saj je tu v Rabcu že druga izmena, dve prikolici pa nista zasedeni. Z družino smo si po osmih letih spet privoščili dopust na morju. Bivanje v prikolicah nam povsem nadomešča dom. Nismo si mislili, da bomo tako udobno letovali.

MIRA GORNIK — Tu v Premanturi je bolje kot v Fiesi. Čeprav je precej turistov, je vendar več mira. Letovanje v prikolicah je zelo prijetno in se lahko enkovredno primerja.

v sobah v Fiesi. Velika prednost za ceneno letovanje je tudi v tem, da lahko sami kuhamo. Takšno letovanje še želim.

NANDE KOPNIK — Kdor želi letovati v naravnem okolju, naj se odloči za tovrstni dopust. Menim, da je bolje kot v Fiesi. Kamping hišica je zelo udobna za štiri člansko družino. Veliko pomeni tudi kuhinja s hladilnikom.

Razpisna komisija pri svetu RUDARSKEGA ŠOLSKEGA CENTRA VELENJE

ponovno
razpisuje

prosto vodilno delovno mesto
(ni reelekcija)

VODJE KADROVSKO- SOCIALNE SLUŽBE

Pogoji za zasedbo delovnega mesta:

- Imeti mora visoko izobrazbo psihološke, sociološke, pedagoške ali pravne smeri in najmanj 3 leta delovnih izkušenj na kadrovsko-socialnem področju.
- Biti mora aktivni delavec v družbenopolitičnih organizacijah.
- Nastop dela takoj.

Razpisujemo tudi prosto delovno mesto

PREDSTOJNIKA poklicne šole za tehniške risarje

Pogoji:

Kandidati za to delovno mesto morajo imeti najmanj višjo izobrazbo, izpolnjevati morajo pogoje za učitelje strokovnih predmetov v poklicnih šolah ter imeti vsaj 5 let vzgojno-izobraževalne prakse.

Vsi kandidati morajo poleg gornjih pogojev izpolnjevati še posebne pogoje:

- biti morajo aktivni družbenopolitični delavci,
- imeti morajo moralno politično kvaliteto, potrebne za pedagoško, strokovno in idejnopolitično vodstveno delo.

Kandidati naj vložijo pismene prijave z vsemi potrebnimi dokazili na Rudarski šolski center, Prežihova 3, z oznako »na razpis«, po možnosti pa naj se zglasijo osebno.
Razpis velja 15 dni od dneva objave.

IZLET ZBLIŽUJE DELAVCE

Osnovna organizacija sindikata delavcev zaposlenih pri zasebnih delodajalcih se dobro zaveda vprašanja, kako zblížiti delavce, ki delajo pri različnih obrtnikih. Zato so pred ne-

davnim priredili enodnevní izlet na katerem so povezali prijetno s koristnim. Zjutraj so se odpeljali v Ptuj, kjer so se najprej pogovarjali s predstavniki tamkajšnega sindikata o delu in

težavah sindikalnih organizacij na področju storitvenih dejavnosti. Zatem so si ogledali muzej na ptujskem gradu in akvarij v Mariboru. Izlet so zaključili z družabnim večerom j. k.

NA TABORJENJU V RIBNEM BO LETOS PRIJETNO

Odred »Pusti grad« Soštanj je skupaj z občinsko taborniško zvezo organiziral tridesetdnevno taborjenje v Ribnem pri Bledu. Prva skupina je šla na pot že 16. julija. Skupine se bodo izmenjale vsakih deset dni.

Ze takoj na začetku moramo omeniti, da je letošnje taborjenje malce drugačno kot je bilo prejšnja leta, saj se ga lahko udeležijo vsak kdor hoče. Torej netaborniki, vendar ne le učenci ali dijaki, ampak tudi starejši občani. Tudi v žep ne bo treba poseči globoko, saj velja taborjenje za učence do 4. razreda le 25

dinarjev, od 4. razreda naprej pa 30 dinarjev. Ni se bati, da bi tisti, ki bi se morda še odločili za taborjenje v prijetnem okolju v Ribnem ne mogli kje prespati. Organizatorji taborjenja so s sabo vzeli kar 52 šotorov. V vsakem je prostora najmanj za dve postelji, če bo treba pa bodo število ležišč še povečali.

Taborovodja letošnjega Kajuhovega tabora v Ribnem Dušan De Costa nam je povedal, da so za udeležence taborjenja pripravili zelo pester in obširen pro-

gram, ki mu bo glavni ton dajalo obujanje tradicij iz NOV, krepitev bratstva in enotnosti ter ustvarjanje delovnih navad pri mladih. Med drugim bodo organizirali dva pohoda po poteh partizanskih enot. Odšli bodo na partizansko Pokljuko ter med potjo obiskali vsa partizanska oboležja, povzpeli pa se bodo tudi na Jelovico. Taborjenje je tudi velika priložnost, da si mladi pridobijo potrebno znanje in izkušnje ter sposobnosti za sodelovanje v vse ljudskem odporu. V ta namen bodo organizirali poseben nočni pohod. Poleg tega bod taborniki priredili več športnih tekmovanj v nogometu, odbojki, streljanju z lokom in zračno puško. Organizirali bodo tudi

karate vadbo za aktivne vodnike ter plavalni tečaj. Pa tudi likovno področje ne bodo zanemarili. Posebna likovna skupina bo pripravila vrsto afriških mask in kanadskih totemov.

O letošnjem taborjenju bodo taborniki posneli 60 minutni film, ki ga bodo med šolskim letom prikazovali tistim učencem, ki se taborjenja niso udeležili. Pri tem jim je priskočil na pomoč občinski odbor ZZE NOV Velenje ter jim dal šest filmov. Tovarna Gore-nje je omogočila prevoz šotorov in druge opreme, na voljo pa jim je dala še kombi.

V letošnjem »Kajuhovem taboru« v Ribnem pri Bledu bo resnično zelo prijetno in zanimivo.

Ijubljanska banka

Podružnica VELENJE

razpisuje

2 štipendiji

za študij na višji šoli bančne, knjigovodske, upravne ali pravne smeri.

Prošnje pošljite v tajništvo podružnice v roku 1 meseca od dneva objave.

SPOMINI ŠPORTNIKA JAKOBA GROŠLA

Pridobljeno izkušnjo sem izkoristil na izbirnem tekmovanju na 3000 m za velenjsko ekipo za četverboj dolin. Nekaj dni sem okleval med vabljivim sindikalnim izletom na Pohorje in tekmovanjem. Po oceni moči tekmecev namreč nisem mogel računati na kaj več kot peto mesto, na četverboj pa sta vodili prvi dve mesti. Nazadnje sem se iz osebne razlogov odločil, da pojdem na stadion in tekmujem. Po startu sem nepričakovano prevzel vodstvo, s tem sem dobil vzpodbudo, da pogumno nadaljujem. Vedenik me je kmalu ujel, čez nekaj časa se nama je pridružil Koselj, večji del proge sva tekla sama z večkratnim menjavanjem v vodstvu. Pomislil sem na izlet, ki sem se mu bil odrekal, moral sem vsaj dobro teči, da nisem šel zastoj na stadion. 200 metrov pred ciljem sem napravil napako: za cilj teka sem si postavil vrstitev v ekipo za četverboj. Izbral sem si zanesljivo pot. Pričakoval sem, da je Koselj v bližini. Nisem tvegaj, ko je Tone pospešil, ohranjal sem moči, da odbijem morebitni Stankov napad. Kasneje sem obžaloval, da si nisem ogledal položaja, veliko bitko z Vedenikom sem tako izgubil za dobri dve sekundi. Kljub tej napaki je ta tek moji najljepši, užival sem v njem, bila je

sem pred tekom stopil na tehtnico, zato sem se tehtal tudi po teku, saj me je zanimala izguba teže. Tehnica je pokazala 2,5 kg manj. Kajne, da je to nekaj povsem drugega kot razne teorije o liniji: manj kalorični hrani, manjših obrokih, tabletah in kdove, kaj še. Na tekmovanju sem pričakoval ogorčen in enakovreden spopad štirih velikih: Ljubljane, Olimpije, Klavdivarja in naše prve ekipe. Ekipi, v kateri smo tekli Breznik, Plevelj in jaz, nisem prisojal nobenih možnosti za uvrstitev v vrh. Po startu smo najprej tekli skupaj ekipe Ljubljane, Klavdivarja in obe velenjski. Ponovno smo malo zašli, tokrat po krivdi Božiča, člana Ljubljane. Po nekaj kilometrih se je vodilna skupina že razbila, vodstvo so prevzeli člani AK Ljubljana v postavi Božič, Ferfila in Miran Cas. Sledil jim je Klavdivar, tretja je bila naša prva postava, nato presenetljivo mi. Na prvem vzponu se je ponovila zgodba prejšnjega leta. Težave je imel tokrat Plevelj. Sam sem se dobro počutil in sem ga začel tiščati — vse do cilja sem imel to opravilo. Bili smo na visokem mestu, ki se ga je splašalo braniti, zlasti še, ker smo na naslednjih vzponih na Golovcu lovili našo prvo ekipo, nam pa se je nevarno približevala Olimpija. Olimpiji smo

kel v obetajočem času, slabo minuto počasneje od osebnega rekorda na tej razdalji na stadionu. Veselil sem se prehoda v Slovenijo, kjer se mi je ob prvem nastopu odprlo. Upal sem, da bo tokrat enako in bom šel lovit ubežnike. Kmalu po prehodu Sotle, kjer se je začel makadam, sem se popeljal na nekem kamnu. Konec! Istočasno me je zagrabil krč v obe nogi. Začelo se je veliko trpljenje. Do 13. km me kljub težavam še ni nihče prehitel. Tam sem na okrepčevalni postaji, enako kot leto prej, vzela kos limone, ki je pa tokrat povzročila dodatne težave. Moral sem v grmovje ob cesti. Takrat so mi že trije ušli. Po skus, da jih ujame, se mi ni posrečilo. Vedno slabše je bilo. Po 20. km me je držala na prog samo še želja, da dohim spominsko diplomo, ki jo prejme vsak tekmovalci, ki pride na cilj. Tekmeči so me prehiteli po mili volji, nisem jim mogel nuditi najmanjšega odpora. Bil sem bitko s samim seboj — ali bom prišel na cilj ali bom moral odnehati. Ob počasnem teku se mi je pot še bolj vlekla. Po 25. km sem že upal, da bom prišel na cilj. Uvrstitev mi že dolgo ni bila več važna. Zaradi krčev nisem mogel prepogibati nog, začel sem hoditi z iztegnjenimi nogami. Ob prog je bilo vedno več gledalcev, nič si nisem pred njimi še bruhati. Ujel me je pomagati, ko sem začel sem pripombo: »Gotov je!« Tekel sem pet in pol minute počasneje kot prejšnje leto, uvrstil sem se na 28. mesto, za menoj je bilo presenetljivo še 23 tekmovalcev, čeprav se mi je prej zdelo, da me ves svet prehitava. Na mesto pred menoj se je uvrstil Ivan Starek, 52-letni član Dinama, ki je to težavno progo pretekel že osemnajstič, 36-letni Laznik iz Trbovelj je v svojem petem nastopu dosegel svoj najboljši čas in uvrstitev! Primeri vztrajnosti pač. No, tudi meni so se muke poplačale, klubu sem rešil ekipno drugo mesto. Jasno je, da odločitev glede maratona ni bila težka.

Po končanem teku sem dolgo počival v garderobi. Saj ni bilo tako hudo, le po vsakem gibu me je zagrabil krč v nogah. Skoraj sem bil v koži tistih, ki se jim prejšnje leto nisem mogel načuditi, kako more biti zdrav človek tako zdelan. Sklep, ki se mi je porodil med mukami »nikoli več v Kumrovec« sem po nekaj dneh preklical. Groznega mišičnega mačka sem prebolel. V tem teku sem spoznal, da so nastopi na takih progah dvorezen meč, nekakšno pustolovščina: lahko nepričakovano uizgoriš v prevelikih željah. Z speš ali enako nepričakovano vračanjem na take proge pač dokazuješ privrženost atletiki.

Svojo predanost teku sem hotel izpričati tudi s silvestrovanjem 1971/72. Po vzoru silvestrskega teka v Sao Paulu sem si zamislil leteči start v novo leto. Za načrt sem pridobil tudi Kosijska. Prvotno sva nameravala teči na Kozjak, kjer naj bi bila opočnoč. Bila pa sva prepozna, bila sva se tudi poškodbo, zato sva krenila na Graško goro. Na vrhu sva bila deset minut pred dvanajsto.

RADOST MLADOSTI

prava pesem telesa, skladnost misli in gibov. Oba sva izboljšala osebna rekorda, sam kar za 27 sekund, Vedenikov je bil tudi klubski, takrat res samo 14 dni. In do takega teka je prišlo povsem slučajno! Videli sem, da dobrega rezultata ne da samo trening — ta je samo osnova, veliko vlogo igrajo tudi duševni motivi.

Ponovno sem spoznal pomen razpoloženja lani v Muti. K borbenosti me je spodbujala uvrstitev v prejšnjem letu, imel pa sem še dodatni razlog, da se mi je zelo mudilo na cilj. V močnejši konkurenci sem prevzel vodstvo. Za seboj sem šilal cap, cap, cap. Vedel sem, kakšna družina mi sledi in da bo kmalu po meni. Se malo in že smo tekli v vrsti. Svet, Kotnik, Podpečan, Vedenik in Koselj so bili vsakoder hitrejši, nisem se jim mogel priključiti; čutil sem, da sem se premalo ogreel. Ujela sta me še Hasič in Breznik. V ostrem boju je Breznik prvi popustil, Hasič se ni vdal. Po letu dni sem na isti prog ponovno okusal njegovo izredno borbenost. Bil sem že izčrpan, toda v želji za čimboljšo uvrstitev sem ga moral premagati. Moral! Njega sem končno le uspel, drugih pa nisem več mogel kljub Kosljevemu spodbujanju.

Bližal se je partizanski marš v Ljubljani. Za to tekmovanje smo se precej pripravljali. Mimogrede naj omenim podatek, ki zgovorno priča o zahtevnosti dolgih prog. Za »suigravnje« smo člani druge ekipe tekli s stadiona na Graško goro ni nazaj. Za pot smo potrebovali uro in pol. Slučajno

na Golovcu še ušli, naših pa tudi nismo uspeli prehiteti. V ravnini, mogoče tri kilometre pred ciljem Olimpiji nismo bili kos. Onemoglega člana ekipe res ne moreš dati v žep in teči kolikor moreš. Vrstni red se ni več bistveno spreminjal, le da je Olimpiji podlegla tudi naša »sončna odprava«. Bili smo peti — nepričakovano visoka uvrstitev, sam pa sem z besedami na cilju: »še nikoli v življenju se nisem toliko sprehajal« izrazil svoje dobro počutje kot tudi razočaranje nad prvo ekipo, ki ni »kaznovala« prestop našega člana v AK Ljubljana. Enkratna prilika za res visoko uvrstitev, čeprav v ekipi, mi je tako splavala po vodi. Ostala mi je tolažba, da sem dobro pripravljen za take proge in bom v Kumrovcu v jugoslovanski konkurenci pokazal svojo moč.

Nekaj dni pred Kumrovcem sem bil na vojaških vajah, zato sem razumljivo nastopil slabše pripravljen. Pred teki na zelo dolge proge pazim zlasti na prehrano, da zanesljivo nimam med tekom prebavnih motenj. Pred startom tem dije ne jem, čim daljša je proga. Za teke nad 30 km je šest ur kar primeren čas. Tokrat pa se mi je tri ure pred startom zdelo, da sem lačen in se nisem odrekel pomaranči in dvema kosoma pečiva. Tega nikakor ne bi smel storiti!

Po startu teka, na katerem sem se nameraval odločiti o nastopu na državnem prvenstvu v maratonu, sem nekaj časa vodil, dobival sem pogum, vendar sem moral predati nadvse zavidljivo mesto. Deset kilometrov sem prete-

kel v obetajočem času, slabo minuto počasneje od osebnega rekorda na tej razdalji na stadionu. Veselil sem se prehoda v Slovenijo, kjer se mi je ob prvem nastopu odprlo. Upal sem, da bo tokrat enako in bom šel lovit ubežnike. Kmalu po prehodu Sotle, kjer se je začel makadam, sem se popeljal na nekem kamnu. Konec! Istočasno me je zagrabil krč v obe nogi. Začelo se je veliko trpljenje. Do 13. km me kljub težavam še ni nihče prehitel. Tam sem na okrepčevalni postaji, enako kot leto prej, vzela kos limone, ki je pa tokrat povzročila dodatne težave. Moral sem v grmovje ob cesti. Takrat so mi že trije ušli. Po skus, da jih ujame, se mi ni posrečilo. Vedno slabše je bilo. Po 20. km me je držala na prog samo še želja, da dohim spominsko diplomo, ki jo prejme vsak tekmovalci, ki pride na cilj. Tekmeči so me prehiteli po mili volji, nisem jim mogel nuditi najmanjšega odpora. Bil sem bitko s samim seboj — ali bom prišel na cilj ali bom moral odnehati. Ob počasnem teku se mi je pot še bolj vlekla. Po 25. km sem že upal, da bom prišel na cilj. Uvrstitev mi že dolgo ni bila več važna. Zaradi krčev nisem mogel prepogibati nog, začel sem hoditi z iztegnjenimi nogami. Ob prog je bilo vedno več gledalcev, nič si nisem pred njimi še bruhati. Ujel me je pomagati, ko sem začel sem pripombo: »Gotov je!« Tekel sem pet in pol minute počasneje kot prejšnje leto, uvrstil sem se na 28. mesto, za menoj je bilo presenetljivo še 23 tekmovalcev, čeprav se mi je prej zdelo, da me ves svet prehitava. Na mesto pred menoj se je uvrstil Ivan Starek, 52-letni član Dinama, ki je to težavno progo pretekel že osemnajstič, 36-letni Laznik iz Trbovelj je v svojem petem nastopu dosegel svoj najboljši čas in uvrstitev! Primeri vztrajnosti pač. No, tudi meni so se muke poplačale, klubu sem rešil ekipno drugo mesto. Jasno je, da odločitev glede maratona ni bila težka.

Po končanem teku sem dolgo počival v garderobi. Saj ni bilo tako hudo, le po vsakem gibu me je zagrabil krč v nogah. Skoraj sem bil v koži tistih, ki se jim prejšnje leto nisem mogel načuditi, kako more biti zdrav človek tako zdelan. Sklep, ki se mi je porodil med mukami »nikoli več v Kumrovec« sem po nekaj dneh preklical. Groznega mišičnega mačka sem prebolel. V tem teku sem spoznal, da so nastopi na takih progah dvorezen meč, nekakšno pustolovščina: lahko nepričakovano uizgoriš v prevelikih željah. Z speš ali enako nepričakovano vračanjem na take proge pač dokazuješ privrženost atletiki.

Svojo predanost teku sem hotel izpričati tudi s silvestrovanjem 1971/72. Po vzoru silvestrskega teka v Sao Paulu sem si zamislil leteči start v novo leto. Za načrt sem pridobil tudi Kosijska. Prvotno sva nameravala teči na Kozjak, kjer naj bi bila opočnoč. Bila pa sva prepozna, bila sva se tudi poškodbo, zato sva krenila na Graško goro. Na vrhu sva bila deset minut pred dvanajsto.

hotel paka

Gostinsko podjetje PAKA Velenje

- obvešča in priporoča
- V juliju nov barski spored v baru hotela PAKA
- V juliju igra v baru hotela PAKA grupa 2 + 2 iz Varaždina
- Nočni bar je odprt vsak dan od 22. do 3. ure zjutraj. Bar je zaprt ob ponedeljkih
- Kegljišče v hotelu PAKA obratuje vsak dan od 10. do 3. ure
- V restavraciji JEZERO igra kvartet »Impresija« iz Maribora. Poje Čarli. — Glasba ni ob torkih
- Mini golf ob velenjskem jezeru za vas, vašo družino in vaše prijatelje.

ZA ODDIH IN VAŠO REKREACIJO KORISTITE USLUGE GOSTINSKEGA PODJETJA PAKA VLENJE.

POROKE

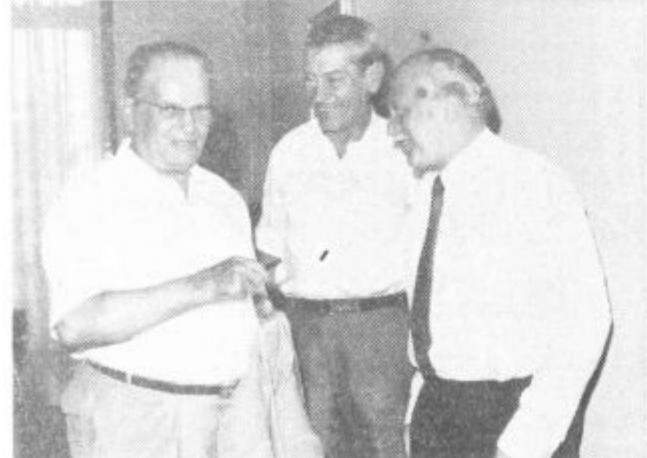
- Alojz LESKOVSEK, roj. 1948, šofer iz Velenja, Serčerjeva 9 in Terezija REBERNIK, roj. 1951, delavka iz Arnač št. 10;
- Ernest POŠTRAK, roj. 1945, žerjavist iz Soštanja, Cankarjeva 15 in Elica MEDVED, roj. 1952, delavka iz Velenja, Jenkova 3;
- Marjan SKOBERNE, roj. 1951, ključavničar iz Sk. Cirkovc št. 25 in Zofija OČEPEK, roj. 1949, prodajalka iz Sk. Cirkovc 28;
- Martin ZNIDARIČ, roj. 1951, rudar iz Velenja, Graškogorska 15 in Zdenka PAJENK, roj. 1955, delavka iz Velenja, Kersnikova 13;
- Edvard Martin PLAZNIK, roj. 1945, brusilec iz Zagorja ob Savi in Milena MAJDIČ, roj. 1946, frizerka iz Dolenje vasi;
- Roman DVORJAK, roj. 1951, rudar iz Velenja, Vojkova 13 in Marija MEDVED, roj. 1954, delavka iz Velenja, Jenkova 3;
- Alojz HRUSTELJ, roj. 1948, električar iz Velenja, Kajuhova 14 in Zdenka OVEN, roj. 1952, prodajalka iz Velenja, Kidričeva 4;
- Ignac MERNIK, roj. 1949, ključavničar iz Pesja št. 1 in Irena JESENICNIK, roj. 1954, delavka iz Velenja, Bračičeva 2;
- Vladimir LIPOVSEK, roj. 1936, mehanik iz Celja in Sonja KOREN, roj. 1949, gospodinja iz Celja, Zagrad 144;
- Franc KRAMER, roj. 1945, delavec iz Raven št. 28 in Marija KAMENIK, roj. 1952, delavka, Velenje, Serčerjeva 4;
- Branko VALIČ, roj. 1952, strojni tehnik iz Maribora, Ljubljanska 27a in Danica NOVAK, roj. 1952, delavka iz Soštanja, Metlečice 7;
- Franc RAVNJAK, roj. 1947, delavec iz Skal št. 290 in Marjeta PRAZNIK, roj. 1953, prodajalka iz Lokovice št. 1;
- Rudolf VIRBNIK, roj. 1949, delavec iz Skal št. 81 in Marija VIŠOČNIK, roj. 1950, kmetovalka iz Belih vod št. 64;
- Ivan JAMNIKER, roj. 1947, kovinostrugar iz Laz št. 48 in Cvetka PRISTOVSEK, roj. 1955, delavka iz Topolšice št. 29;
- Milan FRAS, roj. 1951, ključavničar iz Ivanjskega vrha št. 14 in Ivica LEDIŠEK, roj. 1950, delavka iz Soštanja, Metleče 10.

SMRTI

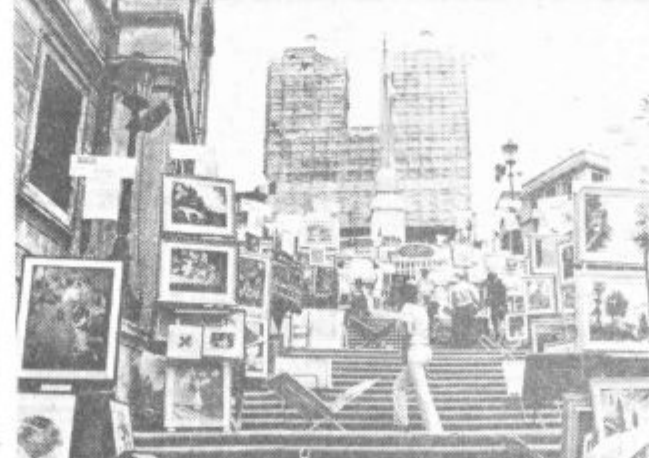
- Rudolf GERČER, kovač iz Lokovice št. 47, star 63 let;
- Stefanija TROGAR, upokojenka iz Raven št. 19, stara 69 let;
- Elizabeta VERBIC, gospodinja iz Sv. Florjana 56, stara 47 let;
- Jožefa MARKUS, upokojenka iz Soštanja, M. Gubca 5, stara 78 let;
- Marija SATLER, preuzitkarica iz Lokovice 43, stara 81 let;
- Ivan KVARTIC, upokojenec iz Skal št. 61, star 84 let;
- Matilda PEJOVNIK, upokojenka iz Podkrajja pri Velenju 9, stara 80 let;
- Martin SMOLE, upokojenec iz Vinskega vrha 13, star 55 let;
- Marjana SPIČKA, inv. upokojenka iz Konovega 40, stara 39 let;
- Markus POKLEKA, upokojenec iz Soštanja, Serčerjeva 4, star 82 let;
- Franc DREV, upokojenec iz Slatine št. 14, star 71 let;
- Marija KUGLER, upokojenka iz Podgore št. 33, stara 43 let;
- Martin OSTIR, upokojenec iz Podgorja št. 21, star 85 let;
- Anton OSTIR, upokojenec iz Pake pri Velenju št. 12, star 70 let;
- Jožef SKARLOVNIK, upokojenec iz Pesja št. 59, star 70 let.

POPRAVEK ZAHVALE

V zahvali za pok. SLAVICO KOJC, ki smo jo objavili v zadnji številki Našega časa, je pomočna izpodd: »Zlasti se zahvaljujemo tudi Rdečemu križu Soštanj in osnovni šoli Bibe Röck Soštanj«.

• MITJA RIBIČIČ NOVI PODPREDSEDNIK PREDSEDSTVA SFRJ — Na Brionih je bila 22. seja države na priložnem sestanku neuvrčenih držav v Alžiru vodil predsednik Tito. Prav tako je predsedstvu, Mitja Ribičič. Na sliki: predsednik Tito med odmorom na seji z novoizvoljenim in LIKA PRODAJNA IZLOŽBA NA SPANSKEM TRGU — Rimski Spanski trg je kraj, ki ga noben drugi mladi slikarji in zato izkoristijo ta veliki in prometni trg za razkazovanje svojih del in jih predmet za razgledovanje. Na sliki: izložba na Spanskem trgu v Rimu... • AVTOMOBILOV Tisoče in tisoče izrabljenih avtomobilov se kopiči tu tako dolgo, dokler jih s specialnimi stroji bili včasih ponos lastnikov, čaka na svojo dokončno smrt.

predsedstva SFRJ pod vodstvom predsednika Tita. Na seji so sklenili, da bo delegacija naše bil enoglasno za novega podpredsednika predsedstva SFRJ izvoljen predstavnik Slovenije v dosedanji podpredsednikom predsedstva SFRJ Mitjem Ribičičem in Ratom Dugonjičem. • VENTURIST ne izpusti iz svojega seznama obiskov, kadar je na obisku v večjem mestu. To dobro vedo ponujajo morebitnim kupcem. Zanimanju za slike pomaga tudi pokrita fasada cerkve Trinita del predmet za razgledovanje. Na sliki: izložba na Spanskem trgu v Rimu... • AVTOMOBILOV Tisoče in tisoče izrabljenih avtomobilov se kopiči tu tako dolgo, dokler jih s specialnimi stroji bili včasih ponos lastnikov, čaka na svojo dokončno smrt.

predsedstva SFRJ pod vodstvom predsednika Tita. Na seji so sklenili, da bo delegacija naše bil enoglasno za novega podpredsednika predsedstva SFRJ izvoljen predstavnik Slovenije v dosedanji podpredsednikom predsedstva SFRJ Mitjem Ribičičem in Ratom Dugonjičem. • VENTURIST ne izpusti iz svojega seznama obiskov, kadar je na obisku v večjem mestu. To dobro vedo ponujajo morebitnim kupcem. Zanimanju za slike pomaga tudi pokrita fasada cerkve Trinita del predmet za razgledovanje. Na sliki: izložba na Spanskem trgu v Rimu... • AVTOMOBILOV Tisoče in tisoče izrabljenih avtomobilov se kopiči tu tako dolgo, dokler jih s specialnimi stroji bili včasih ponos lastnikov, čaka na svojo dokončno smrt.

VELENJSKE RAZGLEDNICE

Pogostokrat slišimo ali preberemo, da je Velenje najlepše mesto v Sloveniji. Ponosni smo na takšne trditve, kajti ni nekaj lepšega kot biti nekemu za zgled. Vendar se bojimo, da bo naše mesto kmalu izgubilo ta sloves, če ga ne bomo bolj skrbno čuvali. Poti prek zelenic je še ved-

no toliko kot jih je bilo pred mesecem. Mnoge ni motilo niti to, da so delavke vrtnarije poti prekopalile in posadile travo. Še isti dan, isto uro so uničili njihov trud. V zadnjem času je na naših ulicah vse več otrok, ki se s ponji in preurejenimi mopedi podijo po cestah in ploščadih, kjer je

promet prepovedan za vsa vozila, tudi za kolesa. Kot primer naj navedemo ploščad na Titovem trgu, ki je vsako popoldne polna kolesarjev.

Na zelenicah je tudi vse več papirja in raznih drugih odpadkov. Samo malo dobre volje in nekaj minut bi bilo potrebnih, pa bi o-

troci lahko pobrali ter očistili okolico svojega bloka. Kot kaže, bo treba znova okrepiti vlogo hišnih svetov, ob strani pa ne bi smeli stati tudi hortikulturno in turistično društvo ter vsi tisti, ki jim je kaj do lepote našega mesta.

V zadnjem času postajajo rak rana našega mesta tudi

plakati, ki jih je vedno več. Med zadnjim sprehodom po Velenju smo opazili, da plakati še dolgo za tem, ko je neka prireditev ali kakšna proslava že davno utonila v pozabo, vztrajno vabijo na svojih mestih. Ker si pač nihče (tisti, ki jih je nakupil) ne vzame časa, da bi jih odstranil.

S plakati vse bolj pridobivamo nov »okrasni« predmet. Saj jih je mogoče opaziti vsepovsod. Zelo lepa zbirka teh reklamnih naprav je nastala na ograji ob novem zdravstvenem

domu. Takšno neljubo okraševanje mesta bi lahko preprečila občinska skupščina, če bi sprejela odlok o plakatiranju. Ta naj bi določal, kje je dovoljeno lepiti plakate. Napak tudi ne bi bilo, če bi z odlokom pooblastili nekoga, ki bi skrbel, da plakati ne bi viseli po vseh ograjah in stenah in bi jih tudi pravočasno odstranil. Naj navedemo, da imajo v drugih večjih krajih to vprašanje že rešeno in ne more vsakdo po svoje lepiti plakatov, kjer bi se mu ljubilo.

Nekateri Velenjčani menijo, da je zabojev za cvetlice ob Cankarjevi cesti preveč. Svoje nezadovoljstvo izražajo s tem, da jih raje obidejo po travi. Tako sta storili tudi najstnici na sliki.

Tudi parkiramo še vedno raje na travi kot pa na za primernem prostoru. Seveda, na travi pod drevesom je lepa senca.

Za stolpiči ob Tomšičevi cesti imajo otroci majhen peskovnik. Bolje, imeli so ga, saj je danes to le še jama brez peska, ki je za otroke kar malce pregloboka. Ne bi bilo treba veliko peska, da bi jo napolnili.

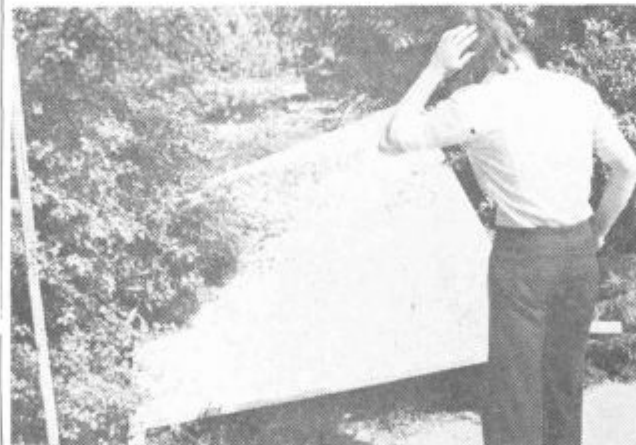
Osnovna šola Antona Aškercja je zelo lepa. Le kako bi ne bila, saj je vendar nova. Drugače pa je za šolo, kjer smo odkrili... Sicer pa včasih slika več pove kot še tako skrbno izbrana beseda.

Tudi takole strgan plakat mestu ni v okras. Pa tudi plakat, ki vabi na sklepno prireditev Naša beseda 73 je odveč. Saj je od te prireditve preteklo že toliko časa, da smo že pozabili, kdaj je bila.

Za »dobro« reklamo pa ne skrbijo le v Velenju, ampak tudi v Šoštanj. Posnetek smo napravili pri avtobusni postaji.

Le komu je bil napoti tale pano, da ga je potisnil med okrasno grmičevje? Tako se prav verjetno sprašuje in čudi mladenič na sliki.

Prišla je zima, odstranili so deske, ostali pa so betonski skelet. Prišla je pomlad, zdaj je že poletje, deske pa še vedno nekdo skrbno čuva v kakšnem skladišču.

Najprej so zaradi nerentabilnosti ukinili vlak. Letos spomladi so končno odstranili še del proge, ki je sekala Prežihovo cesto pri zdravstvenem domu. Pozabili pa so na Andrejev križ, ki tako še vedno priča, da smo se nekoč tudi iz Velenja v Slovenj Gradec vozili z vlakom.

ELEKTRARNA ŠOŠTANJ odbor za odnose

razpisuje
za šolsko leto 1973/74 še

prosta učna mesta za vajence

KLJUČAVNIČAR 4 učence

OBRATNI ELEKTRIKAR 2 učenca

Kandidati morajo predložiti:

- spričevalo o končanem 8. razredu osnovne šole
- izpisek iz rojstne matične knjige
- zdravniško spričevalo

Prošnje z dokumenti morajo kandidati vložiti do 5. 8. 1973 na naslov ELEKTRARNA ŠOŠTANJ kadrovskega oddelka.